Trei principii de bază ale credinţei creştine

Capitolul 1 - Inspiraţia Bibliei

„Biblia nu este o astfel de carte pe care omul ar fi vrut s-o scrie dacă ar fi putut, sau ar fi putut-o scrie dacă ar fi vrut“ Lewis S. Chafer

Cel dintâi principiu de bază al credinţei creştine pe care îl vom studia este „inspiraţia Bibliei“. Aceasta, pentru că depindem de Biblie în explicarea celorlalte două principii. Toate adevărurile creştine pe care le cunoaştem sunt în Biblie. Aceste principii nu sunt produse de mintea sau de închipuirea omenească, ci reprezintă „credinţa preţioasă“ (2 Petru 1.1) „dată sfinţilor odată pentru totdeauna“ (Iuda 3).

I. Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu

1. Ce spune Biblia despre ea însăşi

Biblia precizează fără umbră de îndoială că ea este insuflată de Dumnezeu (2 Timotei 3.16). Cuvântul folosit în greacă, limba în care a fost scris Noul Testament, înseamnă mai mult decât „inspiraţie“; este suflarea lui Dumnezeu, aşa cum Dumnezeu a suflat în nările lui Adam suflarea de viaţă şi el a devenit un suflet viu (Geneza 2.7). În acelaşi fel, Biblia este suflarea lui Dumnezeu. Domnul Isus spunea: „Cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh şi sunt viaţă“ (Ioan 6.63). De asemenea, Ştefan spunea despre Moise că „a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă“ (Fapte 7.38).

Cei care au scris cărţile Bibliei sunt sfinţi care au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt (2 Petru 1.21). Deci ceea ce au scris ei au fost nu propriile lor cuvinte care ar fi inclus gândurile lui Dumnezeu. Ele au fost în totul cuvintele lui Dumnezeu. „Deoarce Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri“ (Evrei 4.12).

Cărţile Bibliei declară de multe ori că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. În cele 5 cărţi ale lui Moise sunt vreo 500 referinţe care spun că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu către Moise. Şi în cărtile profeţilor sunt vreo 12.000 referinţe, că toate cele spuse de ei sunt cuvinte ale lui Dumnezeu Însuşi.

În Noul Testament vedem că Domnul a dat un loc suveran cărţilor Vechiului Testament. El spune clar că „Scriptura nu poate fi desfiinţată“ (Ioan 10.35). În Predica de pe munte Domnul Isus spunea: „Adevărat vă spun: până nu va trece cerul şi pământul, nicidecum nu va trece o singură iotă sau o singură frântură de literă din lege, până nu se vor împlini toate“ (Matei 5.18). În istoria bogatului şi a lui Lazăr, Domnul preciza că dacă un om nu crede ce spun cărţile Vechiului Testament, nuva fi impresionat de cele mai mari minuni, chiar dacă ar învia cineva dintre cei morţi (Luca 16.29-31).

În acelaşi fel, apostolii inspiraţi au citat din cărţile Vechiului Testament cu toată autoritatea şi le-au considerat, împreună cu cărţile Noului Testament, ca fiind exact cuvintele lui Dumnezeu (2 Petru 3.2, 15, 16).

2. Necesitatea şi importanţa inspiraţiei

După ce a intrat păcatul în lume prin căderea lui Adam, omul a ajuns într-o nevoie parcă fără speranţe de o revelaţie de la Dumnezeu care să-l conducă la Dumnezeu şi să-i arate calea mântuirii. Şi aceasta este exact ce a făcut Dumnzeu cu omenirea de la început (Geneza 4.4; Evrei 11.4). Mărturia vorbită a pornit de la începutul istoriei omului (Geneza 4.2B). Dumnezeu susţinea această mărturie prin prelungirea anilor vieţi părinţilor (Geneza 5). Dar când durata medie a vieţii omului s-a scurtat, a fost nevoie de ceva mai mult decât mărturia verbală. A fost absolut necesar ca gândurile lui Dumnezeu să fie scrise într-o carte.

Moise a fost unealta folosită de Dumnezeu ca să anunţe scurtarea vieţii medii a omului (Psalmul 90.10) şi el a fost folosit de Dumnezeu ce să scrie cele dintâi cărţi ale Bibliei. Aceeaşi Carte s-a mărit încetul cu încetul, generaţie după generaţie, până ce a fost completată prin ultima carte a Noului Testament, Apocalipsa.

De fapt, nu ne putem închipui ca Dumnezeu să lase omenirea într-un întuneric total şi în ignoranţă de-a lungul veacurilor, fără ca El Însuşi să li Se descopere ca să-i facă înţelepţi spre mântuire (Fapte 14.17; 2 Timotei 3.15).

Îi mulţumim lui Dumnezeu care ne-a dat Cartea Sa, Biblia, care este formată din două părţi. Vechiul Testament, scris în original în limba ebraică, are 39 de cărţi. Noul Testament, scris în original în limba greacă, are 27 de cărţi.

Aceasta este Cartea lui Dumnezeu despre care preşedintele Abraham Lincolm, eliberatorul sclavilor, spunea: „Cred că Biblia este cel mai bun dar al lui Dumnezeu dat vreodată omului“. În adevăr, este mare privilegiu să primeşti informaţii direct de la Dumnezeu Însuşi!

Dumnezeu a dat omenirii această Carte din timpurile de demult. Este oare posibil ca mâinile rele omeneşti să fie mai tari decât mâna puternică a lui Dumnzeu şi să se poarte uşuratic cu această carte sau să-i schimbe conţinutul? Poate Dumnezeu să păzească în totul Cuvântul Său de falsificări, corupţii şi lipsuri de-a lungul veacurilor?

Aceasta ne duce la întrebarea importantă care urmează:

3. A fost schimbat sau stricat Cuvântul lui Dumnezeu?

Unii spun că Scriptura Sfântă, aşa cum este ea acum în mâinile noastre, nu este cea inspirată original, ci ar avea unele falsificări şi schimbări. O astfel de acuzaţie serioasă – într-un lucru esenţial ca acesta n-ar trebui adusă într-un mod nechibzuit, pentru că s-ar ridica împotriva măreţiei lui Dumnezeu, a puterii şi înţelepciunii Lui. De aceea, dacă cineva vrea să ridice o acuzaţie atât de serioasă Bibliei şi Autorului ei, trebuie să fie extrem de atent la ceea ce face. Ar fi el în stare să răspundă la întrebările următoare:

Când a fost schimbată?Cine a schimbat-o?Ce a fost înainte de schimbare?De ce a fost schimbată?

a) Când a fost ea schimbată?

Biblia a fost tradusă în multe limbi [Cum sunt: latină, coptică, etiopiană, siriană, gotică şi armeană. Era în mai mult de 15 limbi la sfârşitul secolului al şaselea.] din zorii creştinismului. Începând din secolul al 2-lea d.Ch. s-a răspândit în lume în multe limbi. Pe lângă aceasta, Vechiul Testament a fost tradus în greacă (şi cunoscut ca Septuaginta) în anul 280 în.Ch. Ar fi fost oare posibil pentru cineva să pună mâna şi să schimbe toate manuscrisele din lume care erau scrise în multe limbi? Totodată este şi o literatură vastă care citează mult din Sfânta Scriptură. Cine ar fi putut ajunge la toate acestea ca să le schimbe? Nu este ceva imposibil?

b) Cine a schimbat-o?

În ce priveşte cărţile Vechiului Testament, este de neconceput ca evreii să fi umblat la el. Istoricii mărturisesc despre atenţia deosebită pe care o aveau iudeii ca să păstreze neatins Cuvântul lui Dumnezeu. Faptul acesta este arătat şi de Scriptură (Romani 3.2). Dacă ar fi fost ideea printre iudei să schimbe Cuvântul, ar fi eliminat părţile care îi condamnă, descriindu-i ca un popor cu gâtul înţepenit. Ar fi schimbat unele fragmente care sunt o ruşine pentru ei. De asemenea, ar fi omis multe versete care le sunt de neînţeles şi profeţii care vorbesc clar despre răstignirea, moartea şi învierea lui Hristos (de exemplu, Psalmul 22, Isaia 53 etc.)

De asemenea, este de neconceput pentru crştini să schimbe Vechiul Testament. Aceasta i-ar fi pus în conflict cu iudeii, pentru că şi creştinii şi iudeii au aceeaşi Torah (Vechiul Testament).

În ce priveşte cărţile Noului Testament, divizarea bisericii de la început în denominaţii şi secte ar fi prevenit pe orice grup să încerce un astfel de act păcătos.

c) Ce a fost înainte de schimbare?

Zeci de mii de manuscrise vechi ale Sfintei Cărţi au fost descoperite (cum se va explica mai departe), şi nici o copie nu s-a găsit a fi în contradicţie cu ceea ce avem astăzi în mâinile noastre. Nu respinge aceasta cu totul presupunerea schimbării ideilor din Carte? Care este valoarea unei acuzaţii evident falsă, fără o singură dovadă care s-o poată suporta?

d) De ce a fost schimbată?

Ar fi de înţeles pentru cineva să facă schimbări pentru a avea un anumit câştig sau a scăpa de vreun pericol. Dar ar putea fi de înţeles pentru cineva să mintă şi să modifice, ştiind că aceasta îi va aduce suferinţă şi persecuţie mai degrabă şi nu bucurie? Istoria ne spune că în timpul celor dintâi trei secole ale creştinătăţii, moartea şi persecuţia erau partea celor care îl urmau pe Hristos. Aceasta desprindea cu totul pe apostoli sau pe creştinii din acel timp de bănuiala vreunei falsificări. Omul ar putea fi gata să moară ca să apere ceea ce gândeşte că este adevărat, nu pentru ceea ce ştie că este înşelătorie. Desigur, cei dintâi creştini nu şi-ar fi jertfit vieţile şi pacea minţii lor dacă această Carte ar fi fost o minciună.

Aceasta ne conduce la un punct foarte important:

4. Vechile manuscrise

a) Să vorbească numereleNici o altă carte nu se poate compara cu Sfânta Scriptură în numărul de vechi manuscrise descoperite. Sunt aproximativ 5.300 manuscrise vechi în limba greacă a Noului Testament, 10.000 copii din „Vulgata“, traducerea latină a Bibliei, şi nu mai puţin de 9.300 manuscrise vechi în peste 15 limbi diferite.

Cartea care este a doua după Sfânta Scriptură în numărul de manuscrise vechi este Iliada poetului grec Homer. Au fost descoperite 643 copii. Închipuiţi-vă marea diferenţă dintre 24.600 şi 643! Un om de ştiinţă spunea că, dacă am considera Biblia ca fiind chiar numai o lucrare a literaturii vechi şi am supune vechile ei manuscrise cercetării critice, vom descoperi, folosind criterii corecte, că ea este în mod hotărât cartea cea mai demnă de încredere din întreaga lume.

Au fost descoperite sute de manuscrise ebraice ale Vechiului Testament. Este uimitor faptul cum aceste copii au fost descoperite în diferite părţi ale lumii, la distanţe mari în timp şi scrise în diferite perioade ale istoriei. Totuşi, comparându-le, s-au găsit identice. Nu este aceasta o dovadă a autenticităţii lor?

Cât despre cărţile Noului Testament, cele mai vechi manuscrise datează aproape de timpurile apostolilor. În plus, le găsim în scrierile „părinţilor“ ale căror citate acoperă întregul Nou Testament, cu excepţia numai a 11 versete. Iar cele mai vechi manuscrise ale Noului Testament, scrise pe papirus, cum este cel numit „Chester Beatty“, datează din secolul al II-lea. Unul dintre cele mai importante manuscrise este numit „alexandrin“, care a fost găsit în Alexandria în anul 1624 şi acum se află în muzeul britanic. Copia numită „vatican“ se află acum în Vatican. Manuscrisul „sinoitic“ a fost descoperit în jurul anului 1850 la mânăstirea Sfânta Caterina şi este păstrat, de asemenea, în muzeul britanic. Se zice că aceste ultime două copii ar fi fost scrise la porunca împăratului Constantin, în jurul anului 330 d.Ch.

b) Marea descoperire – Qumran

Qumran este o regiune mică la nord-vest de Marea Moartă. În primăvara lui 1947, un cioban a găsit într-o peşteră 2 oale care conţineau 11 manuscrise vechi. Au fost vândute. Şase din ele au fost luate de un profesor de la Universitatea ebraică. Celelalte 5 au ajuns în mâinile arhiepiscopului din Mark, o mânăstire asiriană, care le-a trimis Institutului american pentru studii din Est, din Ierusalim. S-au găsit că erau o copie completă a cărţii Isaia. Părţi din pânza care acoperea manuscrisele au fost trimise la Institutul de studii nucleare din Chicago, USA, şi s-a găsit că datau din perioada 167 în.Ch. şi 233 d.Ch.

Rezultatul acesta a condus la un mare interes în întreaga lume religioasă. O misiune a fost trimisă să facă săpături în terenurile pustii din Qumran şi s-au descoperit mai multe peşteri. În ele s-au descoperit 400 manuscrise. Într-o peşteră s-au găsit mai mult de 10.000 fragmente de vechi manuscrise, care conţin părţi din aproape toate cărţile Vechiului Testament. Cercetările au descoperit că aceste peşteri erau folosite ca adăpost pentru credincioşii evrei din jurul anului 125 în.Ch.; monede din acel timp s-au găsit în peşteri. Dar lucrul plin de încurajare este că, atunci când aceste manuscrise, inclusiv Isaia, care datează din secolul al 2-lea în.Ch., au fost comparate cu cartea pe care o avem în mâinile

noastre, nu s-au găsit diferenţe. Să mai fie vreun alt argument după toate acestea?

„Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totodeauna!“ (Psalmul 119:89)

5. Evanghelia lui Barnaba

Care este istoria acestei false evanghelii?

Care este istoria aşa-numitei „evanghelii a lui Barnaba“? Poate cineva pretinde că aceasta este în adevăr evanghelie, fără s-o fi cercetat?

În primul rând, evanghelia aceasta a fost descoperită abia în anul 1709 d.Ch. Nu s-a găsit nici o copie în limba greacă, limba Noului Testament. Singura copie care s-a găsit este în italiană.

În al doilea rând, copia aceasta datează din secolul al 15-lea.

În al treilea rând, nici o referire n-a fost făcută la această pretinsă evanghelie sau la conţinutul ei în toate listele care au fost larg răspândite începând din secolul al 2-lea, nici n-a fost citată de „părinţi“ în conferinţele locale sau internaţionale în tot timpul istoriei bisericii, nici chiar de eretici.

În al patrulea rând, această evanghelie falsă este plină de greşeli, care fac imposibilă ideea că ar avea o sursă divină. Ea are multe greşeli istorice. Ea menţionează că secta fariseilor exista în timpul profetului Ilie şi că ei erau 17.000 (145:1). Este clar din istorie că secta fariseilor a apărut numai după întoarcerea din captivitatea babiloneană, sute de ani după timpul în care a trăit Ilie. Ei s-au format ca partidă religioasă în secolul al 2-lea în.Ch., deci 600 ani după Ilie.

Sunt, de asemenea, mai multe greşeli geografice. Ea spune că Nazaretul era pe malul mării (20:1, 9), lucru care dovedeşte ignoranţă şi faptul că autorul n-a văzut niciodată în viaţa lui ţara lui Israel.

Sunt şi nenumărate greşeli de scriere. De exemplu, atribuie lui David cuvintele lui Asaf în Psalmul 73 (25:10) şi lui Ioel cuvintele din Ezechel 18.23 (165:11), şi lui Mica acele cuvinte din Maleahi 2.2 (158:4). De asemenea, susţine că jubileul era la fiecare 100 de ani [Papa Bonifaciu al VIII-lea, în jurul anului 1300 d.Ch. este cel care a făcut ca jubileul să fie la 100 de ani, deci se pare că aşa-numita „evanghelie a lui Barnaba“ a fost scrisă după această dată.], dar de fapt el era rânduit la fiecare 50 de ani (Levitic 75.11). Ea pretinde că David l-a omorât pe Mefiboşet (50:35), însă David îşi arătase milă faţă de el (2 Samuel 21.7).

Şi sunt multe greşeli teologice şi exagerări ridicole, cum este aceea că paradisul este cortul cerului. Sunt şi unele contradicţii evidente, învăţături lumeşti, fabule.

Lipsa de valoare a unei astfel de cărţi făcută de un om îl face pe oricine să fie gata s-o respingă, oricât de devotat ar fi vreunei religii.

Atunci care este secretul entuziasmului unora pentru această evanghelie a lui Barnaba? Raţiunea admiraţiei lor este nu pentru că ei ar crede conţinutul ei, ci pentru că ea înjoseşte pe Hristos şi Îi tăgăduieşte crucea. Este oare vreun scop mai important pentru Satan decât să înlăture gloria lui Hristos şi să tăgăduiască realitatea crucii?

Iată sumarul conţinutului acestei evanghelii false. Oare să respingem toate cărţile Sfintei Scripturi ca să acceptăm „evanghelia“ lui Barnaba? Vom părăsi noi ce este aur în schimbul prafului?

Las această întrebare cititorului. Spun numai că răspunsul la această întrebare poate arăta calea şi destinul pe care-l ai, în viaţă şi în eternitate.

II. Dovada inspiraţiei Bibliei

Cineva l-a întrebat pe renumitul predicator Spurgeon dacă el ar putea apăra Biblia. Spurgeon a răspuns: „Eu să apăr Biblia? Are leul nevoie de vreun apărător?“ Foarte adevărat. Biblia conţine în ea însăşi evidenţa inspiraţiei ei. Orice cuvânt din ea poartă cu sine dovada că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Ea însăşi se poate apăra.Un tânăr, influenţat de idei ateiste, a întrebat odată pe un credincios dacă este vreo carte care să dovedească inspiraţia Bibliei. Acel credincios i-a răspuns: „Biblia“. Tânărul i-a spus atunci: „Vă rog să mă iertaţi, nu mi-aţi înţeles întrebarea. Aş vrea să-mi daţi numele unei cărţi care poate dovedi că Biblia este adevărată“. „Te-am înţeles de la început, i-a răspuns cel credincios, citeşte Biblia“. Foarte adevărat este acest răspuns. Avem nevoie de lumina unei lămpi ca să vedem soarele?Voi începe să prezint pe scurt evidenţa inspiraţiei Bibliei, dar vreau cu toată sinceritatea să vă sfătuiesc să nu fiţi satisfăcuţi cu atât. Citiţi Biblia pentru voi înşivă, pentru că voi înşivă îi veţi descoperi măreţia şi infailibilitatea.

1. Prima dovadă: Influenţa ei plină de putere

Nici o altă carte n-a influenţat atât de adânc omenirea cum a făcut Biblia. Şi nimic în lume n-a format obiectul atâtor nenumărate scrieri ca Biblia. Nu este de mirare, pentru că spre deosebire de toate cărţile omeneşti, ea face faţă nevoilor tuturor oamenilor din lume, fără să se ţină seama de hotare. Aceasta îi dovedeşte sursa cerească. De asemenea, ea este cartea tuturor generaţiilor, pentru că nu este altă carte atât de veche; totuşi, ea continuă să fie citită cu entuziasm, bucurie şi un deosebit respect. Aceasta dovedeşte că ea aparţine Dumnezeului Cel etern. Este cartea tuturor vârstelor; nu există istorii mai interesante pentru copii decât cele din Biblie, nu există sfat mai folositor pentru tineri decât cele aflate în Biblie, nu este însoţitor mai puternic şi plăcut pentru cei bătrâni decât Biblia.

„Biblia mi-a fost cea mai mare mângâiere în timpul bolii“, spunea filosoful german Negel.

Pe patul morţii, inventatorul american George Selden spunea: „Nici o carte în lume, în afara Bibliei, nu poate da sufletului linişte în timpul când moartea este lângă tine“.

Dacă citeşti Biblia, ori te vei pleca plin de respect înaintea autorităţii ei măreţe, ori te vei împotrivi ei. De ce este iubită ea de cei credincioşi? Pentru că este „mai dulce decât mierea şi decât picurul din faguri“ (Psalmul 19.10). De ce este ea urâtă de alţii? Pentru că adevărul ei îi pătrunde până în conştiinţă. De ce i se împotrivesc? Pentru că ea este sabia duhului (Efeseni 6.17). Oamenii nu iau armele împotriva paielor, ci împotriva sabiei cu două tăişuri, care îi face să tremure.

Un predicator a fost odată întrerupt în public de un filosof care zicea: „Cine ţi-a spus d-tale că acea carte din care predici este cartea lui Dumnezeu?“ Predicatorul i-a răspuns liniştit că, dacă poate, să aducă în ziua următoare o persoană cunoscută în oraş pentru relele făcute, a cărei viaţă să fi fost transformată într-o viaţă curată prin citirea vreunui filosof. El însă (predicatorul) este gata să aducă pe lângă el pe mulţi care altădată erau plini de rele, beţivi nenorociţi, ale căror vieţi au fost transformate prin Biblie în fericire şi curăţie.

Când Walter Scott, renumitul scriitor şi poet englez, era pe patul de moarte, l-a rugat pe prietenul său Lockhart să-i citească din Carte. Când Lockhart a privit la biblioteca lui enormă, cu atât de multe cărţi, l-a întrebat din care carte. „Nu este decât o singură carte demnă să fie numită «Cartea»“, i-a răspuns Sir Walter, „şi ea este Biblia“. Este adevărat, Sir Walter! Biblia este cartea cărţilor pentru că ea este Cartea lui Dumnzeu.

2. A doua dovadă: Unitatea subiectului ei

Dacă citeşti cu sinceritate Biblia vei recunoaşte unitatea ei minunată. Acest lucru pare ciudat când ştii că ea a fost scrisă de feluriţi scriitori care au trăit în timpuri diferite şi sub condiţii sociale diferite, începând cu Moise, care era învăţat în toată înţelepciunea egiptenilor, şi sfârşind cu Ioan, pescarul fără educaţie. Moise a scris cele dintâi cinci cărţi în pustiul Sinai, înconjurat de nisipurile deşertului. Ioan şi-a scris ultima carte (Apocalipsa) când era exilat în insula Patmos, înconjurată de apele mării. Au trecut 1.600 de ani între cel dintâi şi cel din urmă scriitor şi în acest timp vreo 40 de oameni deosebiţi între ei au scris celelalte cărţi ale Bibliei. Pentru a scrie aceste cărţi, Duhul Sfânt a insuflat pe un om educat ca doctorul Luca, pe un păstor ca Amos, culegător de roade de sicomor, pe un filosof ca Pavel, pe un poet ca David, pe un conducător militar ca Iosua şi pe un cărturar ca Ezra. Unii erau oameni mari ca un împărat sau prim-ministru, ca Solomon şi Daniel. Alţii erau oameni simpli ca Matei, un strângător de taxe, şi Iacov, un dulgher. Cu toată această diversitate şi contrast între scriitori, observăm totuşi cu uimire unitatea Cărţii şi aceeaşi gândire care îi leagă toate paginile. Aceasta dovedeşte doar că fiecare scriitor, om, şi-a făcut partea lui şi a murit, dar autorul real, Duhul Sfânt, a continuat de la început până la sfârşit.

Veţi observa şi progresul revelaţiei. Mai mult a fost revelat judecătorilor decât patriarhilor, şi profeţilor decât judecătorilor, şi apostolilor decât profeţilor. Şi aceasta, fără vreo contradicţie cu ce a fost descoperit înainte. Nu este uimitor acest fapt? Pe lângă aceasta veţi observa minunata exactitate istorică a Bibliei. Ea cuprinde istoria omenirii de la început până la sfârşit fără omisiuni istorice. Când o carte se termină, alta continuă exact unde s-a oprit cea dinainte, ca şi cum cel dintâi scriitor ar fi dat ştafeta următorului, chiar dacă probabil nici nu s-au văzut aici pe pământ.

Exactitatea istorică nu este lucrarea omului. În adevăr, fără Biblie am fi rămas în neştiinţă cu privire la multe fapte istorice. Biblia este chiar cea mai însemnată carte de istorie. [Cu totul altfel decât pretindeau unii critici, toate excavaţiile noi au fost în toate amănuntele de acord cu ce spune Biblia. J.F. Shampllion, marele descoperitor francez, care a descoperit „Piatra Roseta“ şi care a fost în stare să descifreze vechile scrieri egiptene, spunea că istoria vechiului Egipt nu contrazice în nici un amănunt istoria dată de Biblie.]

Să ne ocupăm acum de subiectul sau tema Bibliei. De la început până la sfârşit tema şi obiectul ei este Hristos. Dacă cineva nu înţelege faptul acesta, va avea greutăţi în înţelegerea Bibliei şi va fi confuz, cum erau cei doi ucenici care se duceau spre Emaus (Luca 24.27). În general aflăm că Vechiul Testament ne îndreaptă privirea spre Persoana care avea să vină, iar Noul Testament se referă la Persoana care a venit:

În cărţile lui Moise vedem tipuri şi imagini (modele) ale lui Hristos.

În cărţile profeţilor găsim profeţii despre Hristos.

În Psalmi înţelegem simţămintele lui Hristos când era pe pământ.

În evanghelii Îl întâlnim pe El Însuşi în persoană şi învăţăm lucrurile privitoare la El.

În epistole aflăm roadele lui Hristos care trebuie să fie văzute în cei care Îl urmează.

În Vechiul Testament, Hristos este ascuns, În Noul Testament, El este descoperit. După cum seara şi dimineaţa fac o zi, tot aşa Vechiul şi Noul Testament formează o carte. Nu este un lucru minunat?

3. A treia dovadă: corectitudinea profetică

Profeţiile Bibliei sunt una din cele mai puternice dovezi ale inspiraţiei ei. Cine ar putea spune ce se va întâmpla peste sute şi mii de ani, decât numai Dumnezeu? (Isaia 41.23) Cartea aceasta conţine profeţii rostite cu sute de ani înainte de a fi împlinite. Aceatsa este o evidenţă indiscutabilă că acesta este în adevăr Cuvântul lui Dumnezeu. Cineva a numărat 10.385 profeţii în Biblie. De aceea apostolul Petru îl numeşte „Cuvântul Profeţiei“ (2 Petru 1.19).

Iată câteva din promisiunile mai proeminente care s-au împlinit:

a) Profeţii cu privire la Hristos

În jur de 333 profeţii cu privire la Hristos au fost prezise în Vechiul Testament, dintre care:

Profeţia Textul V.T. Textul N.T.

Fecioara naşte Isaia 7.14 Matei 1.22, 23

Avea să fie născut în Betleem Mica 5.2 Matei 2.5, 6

Ieşirea Lui din Egipt Osea 11.1 Matei 2.15

Viaţa Sa perfectă şi unică Isaia 42.1-4 Matei 12.14-21

Intrarea Sa în Ierusalim călare pe măgar Zaharia 9.9 Matei 21.4, 5

Unul dintre ucenici avea să-L vândă Ps. 41.9 Ioan 13.18

Moartea Sa pe cruce Ps. 22.6 Matei 27.35

Pus în mormântul celui bogat Isaia 53.9 Matei 27.57-60

Învierea Sa Ps.16.10 Fapte 2.31

Acestea şi multe alte profeţii sunt cuprinse în această măreaţă Carte, Cartea lui Dumnezeu. Ele se găsesc în „Tora“ iudeilor, care L-au urât pe Isus şi nu L-au primit ca Mesia. Ar fi putut toate aceste profeţii să fie împlinite în Domnul Isus numai la întâmplare? Pentru a răspunde la această întrebare, un matematician din America, cu numele Peter Stoner, a examinat 48 din peste 300 profeţii. Apoi a aplicat teoria probabilităţii ca să vadă dacă toate aceste profeţii ar putea fi împlinite într-o singură persoană prin coincidenţă. Care a fost rezultatul?

Dacă aceste profeţii ar fi fost numai coincidenţă şi nu parte din Cuvântul lui Dumnezeu, care cunoaşte sfârşitul de la început, şansa acestora (numai a 48 profeţii) de a nu fi împlinite într-o singură persoană este dată de un număr extraordinar de redus: 1 în 1 cu 181 de zero în faţă. N-ar fi respingerea Bibliei în acest caz ca tăgăduirea luminii soarelui?

b) Popoare şi continente

Istoria referitoare la popoarele lumii şi la continente a fost prezisă de Noe în Geneza 9 – adică în jurul anului 2500 în.Ch. Ea a fost pe deplin realizată:

Urmaşii lui Ham au populat continentul Africii – continentul întunecat. Ham n-a fost menţionat de Noe – deci cea mai mare parte a acestui continent a rămas necunoscut. Sem a locuit pe continentul Asiei. Noe a spus: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Sem!“ Şi vedem că toţi profeţii şi scriitorii Sfintei Scripturi sunt printre urmaşii lui.

Despre Iafet, care locuieşte în Europa, Noe a spus: „Dumnezeu să lărgească pe Iafet şi să locuiască în corturile lui Sem“. Dumnezeu a lărgit în adevăr pe Iafet. Urmaşii lui au descoperit cele două Americi şi Australia. Ei au fost, de asemenea, cei mai renumiţi invadatori şi cuceritori pe care i-a cunoscut lumea.

c) Cea mai specifică profeţie: evreii

Când Frederic cel Mare, împăratul Prusiei, a întrebat pe predicatorul din palatul său: „Poţi să dovedeşti autenticitatea Bibliei în două cuvinte?“, acela a răspuns: „Evreii, înălţimea-voastră!“ Hristos a venit la ei, dar ei L-au respins. Din cauza aceasta tempul lor a fost distrus şi ei au fost împrăştiaţi în toată lumea. Biblia este plină de astfel de profeţii. Faptul că unii dintre ei se întorc acum în ţara lui Israel (care, de asemenea, este indicat în profeţii) este numai ca să treacă prin necazul cel mare. Dacă vrei să ştii pentru tine însuţi, iubite cititor, poţi să citeşti următoarele capitole care te pot ajuta: Deuteronom 28, Daniel 9, Ezechiel 36 şi 37, Matei 23 (ultima parte a capitolului) şi 24.

* * *

Aceasta, pe lângă celelalte profeţii care dau descrieri amănunţite despre împărăţiile lumii care vin una după alta (Daniel 2, 7) şi despre distrugerea unor cetăţi care să nu mai fie niciodată rezidite (Isaia 13, Ezechiel 26). Sunt, de asemenea, unele profeţii care descriu semnele deosebite care vor fi în zilele din urmă în care trăim, sociale (Luca 21) sau spirituale (2 Petru 2, 3) şi multe altele.

4. A patra dovadă: corectitudinea ştiinţifică

Biblia nu este o carte de ştiinţă; ea este spirituală şi vorbeşte despre Creator, nu despre creaţie. Ea ne spune despre mântuirea eternă, nu despre unele teorii ştiinţifice în legătură cu o lume trecătoare. Ea nu se prezintă într-un limbaj ştiinţific, încât poate fi înţeleasă de omul simplu. Ea nu intră în fapte ştiinţifice care ar fi în conflict cu gândirea omului când ştiinţa era primitivă. Cu toate acestea, întreaga Biblie conţine informaţii foarte corecte ori de câte ori atinge ocazional un fapt ştiinţific.

În anul 1861, Academia franceză de ştiinţe pretindea că a descoperit 51 de greşeli în Biblie. În timp ce ştiinţa avansa, numărul aşa-ziselor greşeli a devenit din ce în ce mai mic. După ce au trecut alţi ani s-a găsit că toate cele 51 de greşeli erau greşeli ale Academiei, şi nu ale Bibliei.

Vom menţiona câteva din aceste fapte de ştiinţă arătate într-un mod minunat în Biblie:

a) Globul pământului

Cea dintâi descoperire că pământul era sferic a fost făcută de Columbos în 1492. Dar Isaia în anul 700 în.Ch. spunea despre Dumnzeu: „El şade deasupra cercului pământului“ (Isaia 40.22).

b) Universul suspendat în spaţiu

Înainte de a avea scrierile lui Isaac Newton, în 1687, nimeni nu ştia acest fapt. Dar cea mai veche carte din Biblie, cartea Iov, descrie clar acest fapt: „El întinde nordul deasupra golului, spânzură pământul pe nimic“ (Iov 26.7).

c) Dispariţia galaxiilor de pe cer

De curând oamenii de ştiinţă au observat că, urmare cheltuielii de energie de către galaxiile cereşti prin emiterea de lumină şi căldură, ele îşi pierd mereu o anumită parte din masa lor. Biblie se referea la acest fapt acum aproape 3000 de ani într-o exprimare deosebit de frumoasă: „Ele vor pieri... se vor învechi ca o haină“ (Psalmul 102.26; Evrei 1.11). Ştim că o haină nu se distruge deodată, ci se destramă zi de zi, cu cât este mai veche. Aşa sunt galaxiile cereşti.

d) Descompunerea elementelor

Nimeni n-a făcut vreo aluzie la dizolvarea elementelor până în secolul al 20-lea, când Albert Einstein a făcut cunoscută explozia atomică. Aceasta este însoţită de enormă căldură şi mare zgomot. Dar apostolul Petru, pescarul, vorbise despre acest lucru: „Ziua Domnului va veni; în ea cerurile vor trece cu mare vuiet... şi elementele, arzând cu mare căldură, se vor topi“ (2 Petru 3.10-12).

Sunt două întâmplări interesante cu privire la exactitatea ştiinţifică a Bibliei.

Cea dintâi este despre un savant numit „Matthew Murrey“, deseori numit ca tatăl oceanogafiei. Odată era bolnav şi l-a rugat pe fiul lui să-i citească din Biblie. Fiul lui i-a citit din psalmi. Atenţia i-a fost îndreptată spre Psalmul 8.8, care spune că Domnul are stăpânire „peste peştii mării şi peste tot ce străbate cărările mărilor“. L-a oprit din citire pe fiul său şi l-a rugat să-i citească din nou acest verset. Când l-a auzit a doua oară, a spus: „De ajuns! Atât timp cât Cuvântul lui Dumnezeu menţionează cărări în mare, trebuie să fie cărări în mare, şi am să le descopăr!“ Câţiva ani mai târziu el a făcut o hartă marină a liniilor şi curenţilor mării şi a devenit întemeietorul acestei ştiinţe.

A doua istorie s-a întâmplat când un ofiţer al armatei americane ţinea colegilor săi o lecţie despre electricitate. Le explica marea descoperire a lui Lord Kelvin, care devenise renumit, că ploaia este cauzată de o descărcare electrică. Ofiţerul acela era credincios. El a îndreptat atenţia spre o carte veche pe care o avea şi a spus: „Dar, domnilor, am o carte mai veche decât Lord Kelvin, dinaintea descoperirii lui“. Aceste cuvinte le-a stârnit curiozitatea. După ce s-a terminat expunerea, l-au înconjurat pe ofiţer să-l întrebe la ce carte se referise. El a luat Biblia şi a citit Psalmul 135.7 şi Ieremia 10.13: „El face fulgere pentru ploaie“.

5. A cincea dovadă: Biblia rezistă în faţă ateismului

Biblia a fost învingătoare în faţa a trei provocări extrem de grele, în trei perioade succesive:

- Din partea autorităţilor politice stăpânitoare reprezentate de imperiul roman păgân care era în culmea lui, în timpul primelor trei secole creştine.

- De la autorităţile religioase în timpul întunecat al evului mediu, când Biserica interzicea citirea Bibliei şi folosirea ei. Ea persecuta până la moarte pe cei care încercau s-o traducă sau s-o publice.

- De la unele grupări intelectuale, prin filosofi atei, începând din perioada Renaşterii până astăzi.

Pentru a treia provocare, care se continuă şi astăzi, mă opresc la un episod interesant referitor la renumitul ateu francez Voltaire. El îşi bătea joc de Biblie, spunând: „Într-o sută de ani Biblia va dispare de pe faţa pământului şi va deveni istorie“. Au trecut două sute de ani şi Voltaire a devenit istorie, iar Biblia este foarte vie şi dă viaţă tuturor celor ce o citesc şi ascultă de ea. Ironic, vechea tipografie şi casă a lui Voltaire au fost puse la vânzare după moartea lui. Au fost cumpărate de societatea Biblică şi au fost folosite pentru tipărirea şi depozitarea Bibliei!

Când guvernul comunist din Rusia a dorit să se descotorosească de orice era în legătură cu creştinismul, a oferit spre vânzare copia „Sinoitică“ a Noului Testament (despre care s-a vorbit mai înainte). Acest manuscris a fost cumpărat de guvernul britanic pentru o jumătate de milion de dolari. Chiar în aceeaşi zi, cea dintâi tipăritură a lui Voltaire a fost vândută în librăriile din Paris cu 11 cenţi.

Da, ea este Cartea lui Dumnezeu. E a rezistat, cu toate împotrivirile pe care le-a întâlnit. Natura ei divină s-a dovedit mereu aceeaşi. Este cartea scrisă de mai mulţi oameni inspiraţi de Dumnezeu, tradusă şi făcută cunoscut de mulţi, tipărită şi răspândită de zeci de mii, citită şi iubită de milioane.

Şi acum?

Şi acum, odată ce ai ajuns să ştii că această carte unică, incomparabilă, este Cuvântul lui Dumnezeu, ce ai de gând să faci cu ea?

Când Dumnezeu vorbeşte, nu este datoria noastră să ascultăm? „Ascultaţi, ceruri, şi pleacă urechea, pământule, pentru că Domnul a vorbit“ (Isaia 1.2)

Când Dumnezeu binevoieşte să ne dea o carte, suntem răspunzători s-o citim şi s-o înţelegem. „Cercetaţi Scripturile, pentru că gândiţi că în ele aveţi viaţa eternă“ (Ioan 5.39)

Oricine respinge şi dispreţuieşte Cartea aceasta şi încearcă s-o submineze sau să-i strice conţinutul îşi va aduna amărăciune pentru sine însuşi. „Cine dispreţuieşte Cuvântul se va distruge“, spune Solomon. (Prov. 13.13)

Ioan, apostolul preaiubit, spunea despre această carte: „Dacă adaugă cineva la acestea, Dumnezeu îi va adăuga plăgile... Şi dacă scoate cineva din cuvintele cărţii acesteia, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomul vieţii“. (Apocalipsa 22.18, 19)

Apostolul Petru spunea despre această Carte: lucruri „pe care cei neînvăţaţi şi nestatornici le răstălmăcesc... spre propria lor pieire“. (2 Petru 3.16)

Dar dacă tu crezi această Carte eşti binecuvântat.

În capitolul următor ne vom îndrepta spre cel mai sfânt subiect din această Carte măreaţă. Este revelarea lui Dumnezeu despre Sine Însuşi.

Capitolul 2 - Dumnezeu: Trinitatea Sa şi Dumnezeirea Fiului

„Cel mai important lucru pentru un om este ce crede el despre Dumnezeu“ A.W. Tozer

I. Dumnezeu: Trinitatea Sa

Oricine priveşte la univers cu toate corpurile lui cereşti, stele, planete şi luni, vede creaţia minunată din jurul lui, cu munţi înalţi, oceane întinse, flori frumoase şi delicate, apoi se uită la ce este înăuntrul lui, la trupul lui plin de minuni, trebuie să se alăture psalmistului şi să spună: „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Pe toate le-ai făcut cu înţelepciune“. (Psalmul 104.24)

În adevăr, este mult mai înţelept să crezi decât să tăgăduieşti existenţa lui Dumnezeu. Ateismul nu îşi are originea în minte, ci în inima coruptă. Nu omul de geniu spune în inima sa că nu există Dumnezeu, ci „nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!» S-au stricat, au făcut nelegiuiri dezgustătoare“. (Psalmul 53.1)

1. Cine este Dumnezeu?

Deşi creaţia mărturiseşte despre prezenţa unui Dumnezeu măreţ, dincolo de existenţa ei, ea nu ne descoperă cine este El. Ea ne vorbeşte despre măreţia şi puterea Sa (Romani 1.19, 20), dar nu ne poate spune despre El Însuşi, despre caracterul Lui şi despre fiinţa Lui. În Vechiul Testament citim: „Iată, Dumnezeu este mare şi noi nu-L cunoaştem... pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge“ (Iov 36.26; 37.23), iar în Noul Testament citim că El „locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia“ (1 Timotei 6.16).

Nu este surprinzător. Nmeni nu ştie totul despre universul pe care l-a creat Dumnezeu şi nu-i înţelege toate misterele, cum ar fi gravitatea, electricitatea, atomii etc. Dacă noi nu putem pătrunde sau înţelege deplin creaţia, cum am putea să-l înţelegem sau să-l limităm pe Creator la nivelul minţilor noastre?! „Poţi tu, cercetând, să descoperi ce este în Dumnezeu? Poţi tu să-L descoperi, desăvârşit, pe Cel Atotputernic? Sunt ca înălţimile cerurilor! Ce poţi face tu? Mai adânci decât Locuinţa morţilor: ce poţi să ştii tu?“ (Iov 11.7, 8)

De aceea, ca noi să-L cunoaştem pe Dumnezeu, El a binevoit să ni Se reveleze pe Sine Însuşi. Şi aceasta a fost revelaţia: „Dumnezeu este Unul singur“. Şi este de înţeles. Păgânii se închină multor dumnezei şi aceasta înseamnă în mod necesar limitarea fiecăruia din aceşti dumnezei. Limitările acestea sunt totodată legate de imperfecţiune şi lipsă. Şi nicidecum nu poate fi aşa ceva cu Dumnzeu.

a) Dumnezeu este Unul

Multe versete în Vechiul şi în Noul Testament vorbesc despre faptul că Dumnezeu este Unul. De exemplu, în Vechiul Testament citim: „Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn“ (Deutereonom 6.4). Şi: „Eu sunt Cel dintâi şi Eu sunt Cel din urmă şi în afară de Mine nu este alt Dumnezeu“. (Isaia 44.6)

Şi în Noul Testament citim: „El este Unul singur şi nu este altul afară de El“ (Marcu 12.32). „Tu crezi că Dumnezeu este Unul singur. Bine faci“. (Iacov 2.19). Şi sunt multe alte referinţe. [De exemplu: Deut. 4.32, 39; Isaia 45.21; 46.9; Luca 18.19; Ioan 5.44; Rom. 3.30; 1 Cor. 8.4, 6; 12.5, 6;Gal. 3.20; Efes. 4.5, 6; Iuda 25]

Ce fel de unitate

În ce fel se arată că Dumnezeu este Unul singur? Este o unitate absolută? Dacă ar fi aşa, atunci s-ar impune o întrebare de la sine: Ce a făcut Dumnezeu, Cel etern, înainte de a crea cerurile şi pământul şi îngerii şi omul? În eternitate, când nu era nimeni altul decâ El Însuşi, ce făcea El? Vorbea, auzea, iubea? Sau era cu totul tăcut şi într-o stare de linişte, de pasivitate?

Dacă am spune că El nu vorbea, nu auzea, nu iubea, atunci o anumită schimbare am aduce asupra felului Său de a fi, pentru că El „a vorbit părinţilor prin profeţi“. Şi acum El „ascultă rugăciunea“, pentru că aude şi răspunde rugăciunilor. De asemenea, El iubeşte, pentru că este un Dumnezeu plin de iubire. Dacă am spune că El ar fi fost pasiv şi n-ar fi vorbit sau auzit, n-ar fi iubit, ci mai târziu a vorbit şi a auzit şi a iubit, atunci El trebuie să Se fi schimbat. Dar Dumnezeu n-a suferit nicidecum vreo schimbare, corectare sau transformare. Iar dacă spunem că El vorbea, auzea şi iubea din eternitate, înainte de a crea pe îngeri sau pe oameni, atunci cu cine vorbea? Şi pe cine asculta? Şi pe cine iubea?

Aceasta este în adevăr o dilemă care a pus în încurcătură pe filosofi şi i-a lipsit de dorinţa de a vorbi despre o astfel de problemă. Mintea finită a omului nu poate fi în stare să rezolve acest mare mister sau să atingă adâncimile lui Dumnezeu. Dar Biblia, pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu, în care Dumnezeu ni S-a revelat, ne spune ceea ce este ascuns de filosofi şi de oameni înţelepţi. Unitatea lui Dumnezeu deci nu este simplă sau absolută, ci mai degrabă colectivă şi exclusivă. Este colectivă: completă, cu tot ce este necesar pentru ea. Este exclusivă: ea înlătură orice altceva. Pe baza acestui fapt, Dumnezeu vorbeşte şi ascultă, iubeşte şi este iubit, vede şi este văzut în toată eternitatea, trecută sau viitoare, fără vreun partener sau ceva sau cineva care să fi dovedit aceste caracteristici. Lui fie toată gloria!

Aceasta ne conduce la al doilea punct:

b) Persoanele Dumnezeirii

Dumnezeu, binecuvântat fie Numele Său, este un întreit Dumnezeu: trei Persoane în Unul. Fiecare Persoană este distinctă, totuşi nu separată de celelalte.

În felul acesta S-a revelat Dumnezeu pe Sine Însuşi în toată eternitatea. El Şi-a arătat caracterul şi Şi-a desfăşurat lucrările prin aceste Persoane divine, în eternitatea trecută, înainte de a exista fiinţele create şi fără prezenţa lor. Aceasta, datorită perfecţiunii Sale şi a faptului că Îşi este suficient prin Sine Însuşi. Mintea sănătoasă şi logică trebuie să respingă presupunerea că atributele lui Dumnezeu ar fi fost fără activitate în eternitatea trecută, apoi ar fi devenit active la creaţie. Pentru că, dacă ar fi fost aşa, Dumnezeu ar fi suferit schimbare şi transformare, în timp ce El – Lui să fie toată gloria – este în totul neschimbat.

Mai presus de pricepere

Faptul că acest caracter colectiv exclusiv al lui Dumnezeu, şi deplina suficienţă cu Sine Însuşi, revelează toate atributele caracterului Său unic şi Trinitatea Sa, care sunt mai presus de pricepre şi de mintea noastră. Aceasta însă nu contrazice adevărul. Dimpotrivă, îl suportă.

Când mintea inventează ceva, ea este limitată la ceea ce potriveşte cu abilităţile ei. Când un fapt ne depăşeşte mintea, aceasta este o dovadă că avem a face cu ceva care nu se poate face de noi.

Problema aceasta ocupa mintea vechiului savant creştin, Augustin, fără să poată ajunge la o soluţie complet convingătoare. Într-o zi, adâncit în aceste gânduri, se plimba pe malul mării. A văzut acolo un copil jucându-se în nisip. Augustin s-a apropiat de copil şi l-a întrebat ce făcea. Copilul i-a răspuns: „Încerc să mut apa mării în groapa aceasta pe care am săpat-o!“

Răspunsul acesta a fost ca o săgeată care i-a străpuns inima lui Augustin. A încetat să încerce de a înţelege faptul acesta prin raţiune. De fapt, este foarte raţional ca Dumnezeu să fie dincolo de înţelegerea noastră. Dacă noi L-am putea înţelege pe deplin pe Dumnezeu şi L-am limita la mintea noastră, El n-ar mai fi Dumnezeu.

Deci, dacă noi nu-L putem cuprinde pe Creator în minţile noastre, este evident că aceste minţi nu sunt potrivite pentru a judeca ceea ce Dumnezeu ne-a revelat prin harul Său despre Sine Însuşi. Dumnezeu deci nu ne-a dat minţi care să înţeleagă pe Creator, ci creaţia. Dar înaintea lui Dumnezeu, măreţul Creator, mintea se pleacă într-un simţământ de totală lipsă de însemnătate.

Ce spune Biblia?

Cel dintâi verset din Sfânta Scriptură pezintă faptul pe care l-am menţionat acum. În Geneza 1.1 citim: „La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul“. În acest verset, verbul „a creat“ este la singular, în timp ce Dumnezeu, care în limba originală este „Elohim“, este la plural. [5) Fără îndoială, aceasta nu este o gramatică în totul corectă în limba ebraică. Dar Dumnezeu l-a inspirat pe Moise cu această formă de vorbire neobişnuită ca să atragă atenţia asupra acestui adevăr vital chiar de la cel dintâi verset al Bibliei: Dumnezeu este Unul şi diferit în Persoanele Sale.]

Şi cea dintâi poruncă în lege se referă, de asemenea, la acelaşi fapt: „Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn“ (Deuteronom 6.4; Marcu 12.29). Cuvântul „un singur“ aici în limba ebraică indică o unitate compusă. [Sunt două cuvinte în limba ebraică pentru unitate, „ekhad“ şi „yakhid“. Al doilea este pentru simpla unitate, în timp ce primul, care este folosit în acest verset (ekhad) este o unitate compusă, cum ar fi „un ciorchine de struguri“ sau „poporul s-a ridicat ca un singur om“. Acelaşi cuvânt este folosit în Geneza 2.24: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de soţia sa şi vor fi un singur trup“.] De asemenea, este şi o referire clară: la creaţie Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră“ (Geneza 1.26).

A folosit Dumnezeu pluralul în vorbire ca să Se mărească pe Sine? Nu, pentru că ar fi fost ceva străin în ebraică, limba originală a Vechiului Testament. Dovadă este că şi împăraţii vorbeau despre ei înşişi în forma singulară: „Eu, Faraon“ (Geneza 41.44), „Eu, Nebucadneţar“ (Daniel. 4.37), „Eu, Darius“ (Ezra 6.12). Dumnezeu Însuşi, când vorbea cu Avraam, spunea: „Eu sunt scutul tău“, „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic“ (Gen. 17.1).

Şi ce i-a spus Dumnezeu lui Adam după ce acesta a căzut? „Şi Domnul Dumnezeu a zis: Iată, omul a ajuns ca unul din Noi, să cunoască binele şi răul“ (Gen. 3.22)

De asemenea, în timpul zidirii turnului Babel, Dumnezeu a spus: „Haidem să coborâm şi să le încurcăm limbile acolo“ (Geneza 11.7).

Deci, adevărul acesta este revelat în cea dintâi carte a Bibliei în legătură cu creaţia, căderea şi judecata.

În Isaia 6.8 aflăm un verset foarte clar care combină formele de singural şi plural ale lui Dumnezeu. „Şi am auzit glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit (singular) şi cine va merge pentru Noi (plural)?“ Versetul acesta arată că Dumnezeu este Unul, totodată şi pluralitatea Lui.

c) Sfânta treime în Vechiul Testament

Vedem nu numai pluritatea Persoanelor în Dumnzeu, ci aflăm şi numărul Persoanelor divine. Să ascultăm, de exemplu, strigătul serafimilor în Isaia 6.3: „Sfânt, sfânt, sfânt..“. De ce este repetat cuvântul „sfânt“ exact de 3 ori – nu de mai multe ori sau de mai puţine? Pentru că se referă la Cele trei Persoane din Dumnezeire:

Tatăl este Sfânt (Ioan 17.10)

Fiul este Sfânt (Apoc. 3.7; Luca 1.35)

Duhul este Sfânt (1 Tes. 4.8; Efes. 1.13)

Să ascultăm şi pe Aaron cum binecuvântează poporul. Este o întreită binecuvântare: „Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească! Domnul să facă să strălucească faţa Lui peste tine şi să-ţi fie îndurător! Domnul să-Şi înalţe faţa peste tine şi să-ţi dea pace“ (Numeri 6.24-27). De ce binecuvântarea este repetată de trei ori? Pentru că ea poartă Numele Domnului. „Şi ei să pună Numele Meu peste fiii lui Israel şi-i voi binecuvânta“. Nu este aceasta o altă referire la Dumnezeu în trei Persoane?!

Când Balaam a vrut să blesteme poporul lui Dumnezeu, Domnul i-a ieşit înainte de trei ori. În cea dintâi, citim: „Şi Dumnezeu l-a întâmpinat pe Balaam“ (Numeri 23.4). În a doua ocazie se spune: „Şi Domnul l-a întâmpinat pe Balaam“ (Numeri 23.16). În al treilea caz se precizează: „Şi Duhul lui Dumnezeu a fost peste el“ (Numeri 24.2). Au fost lucrurile acestea la întâmplare, fără nici un scop? Sau ele reprezintă o referire la Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt?

De asemenea, în Psalmul 2, după ce se spune despre agitaţia şi răzvrătirea popoarelor împotriva lui Dumnezeu (1-3), auzim răspunsul pe care Îl dă Tatăl: „Cel care locuieşte în ceruri va râde, Domnul Îşi va bate joc de ei... Şi Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele Meu cel sfânt“ (4-6).

După aceea, în versetele 7-9 citim despre Fiul care dă răspunsul divin: „Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis:Tu eşti Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut. Cere-Mi şi-Ţi voi da naţiunile de moştenire şi marginile pământului în stăpânire“.

În ultima parte, observăm sfatul şi înştiinţarea Duhului Sfânt în versetele 10-12: „Şi acum, împăraţilor, fiţi înţelepţi, primiţi învăţătură, judecători ai pământului. Slujiţi Domnului cu teamă... sărutaţi pe Fiul, ca să nu Se mânie..“. Nu este aceasta o altă referire la Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt?

În Isaia 14.16 găsim poate cea mai clară referinţă la Sfânta Treime în Vechiul Testament. Auzim glasul Fiului întrupat spunând (prin duhul profeţiei): „Eu sunt acolo; şi acum M-a trimis Domnul Dumnezeu şi Duhul Său“. Fiul deci era cu Tatăl din eternitate şi la împlinirea timpului Tatăl şi Duhul Sfânt L-au trimis pe Fiul.

Când ne îndreptăm spre Noul Testament, aflăm acest adevăr revelat şi mai clar. Scena botezului lui Hristos este cea dintâi prezentare clară a Trinităţii. Când Hristos (Fiul) a ieşit din apa botezului, Duhul Sfânt a coborât peste El în forma trupească a unui porumbel şi glasul Tatălui s-a auzit, adresându-Se Fiului: „Tu eşti Fiul Meu preaiubit, în Tine Mi-am găsit plăcerea“ (Marcu 1.11).

Instituirea botezului a fost făcută după învierea lui Hristos, când El le-a poruncit ucenicilor: „Faceţi ucenici din toate naţiunile, botezându-i pentru Numele Tatăl şi al Fiului şi al Sfândului Duh“ (Matei 28.19). Aici, pentru „Numele“ este folosită forma singulară, pentru că aceste trei Persoane ale Dumnezeirii sunt un singur Dumnezeu.

De fapt, referinţele despre Sfânta Treime în Noul Testament sunt nenumărate. De exemplu, la sfârşitul epistolei 2 Corinteni, apostolul Pavel spune: „Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu şi comuniunea Sfântului Duh fie cu voi toţi“.

La începutul epistolei 1 Petru citim: „către cei aleşi, după preştiinţa lui Dumnezeu Tatăl, în sfinţirea Duhului, spre ascultare şi stropire cu sângele lui Isus Hristos“ (1 Petru 1.2).

Iată şi alte referinţe la acest adevăr pentru studiul mai departe şi folosul cititorului: Luca 1.35; Ioan 14.16, 17; Fapte 4.29-31; 1 Corinteni 12.4-6; Efeseni 4.4-6; Evrei 10.9-15; Iuda 20, 21 etc.

2. Cum se poate ca „trei“ să fie egal cu „unul“

Unii pot spune că aceasta ar fi greu de înţeles. Cum se poate să fie trei Persoane în Dumnezeire, fiecare Persoană fiind Dumnezeu? S-ar spune că, potrivit regulei matematicii, 1+1+1=3. Răspunsul este să spunem că 1x1x1=1, cum este cazul cu Persoanele Dumnezeirii.

Domnul îi spunea lui Filip: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine?“ (Ioan 14.10). Iar despre Duhul Sfânt citim că El este „Duhul Tatălui“ (Matei 10.29) şi, de asemenea, „Duhul Fiului (Gal. 4,6), adică El este în Tatăl tot aşa cum este şi în Fiul. Vom căuta să adâncim mai mult acest fapt în ceea ce urmează.

3. Numărul „trei“

V-aţi gândit vreodată la semnificaţia specială a numărului trei în univers? Dacă nu, voi aminti câteva exemple care ar putea fi de ajutor:

* Planeta noastră conţine trei sfere ale vieţii: pământul, aerul şi mările. Viaţa deci poate fi terestră, în cer şi în apă.

* Substanţele pot fi în una din aceste trei forme: solide, lichide sau gazoase

* Când vorbim de timp, este un trecut, un prezent şi un viitor

* Pentru comparaţie folosim: deasupra, jos, la acelaşi nivel; mai mare, mai mic, egal

* Omul are trup, suflet şi duh

* Animalele au 3 părţi: cap, trup şi coadă. Peştii, de asemenea, au trei caracteristici.

* Plantele sunt alcătuite din rădăcini, tulpină şi ramuri

* Un atom este format din: protoni, neutroni şi electroni

* Cei dintâi formă geometrică închisă are trei laturi (un triunghi)

* Orice formă necesită trei dimensiuni: lungime, lăţime şi înălţime

* Un punct în spaţiu poate fi localizat prin 3 axe: x, y şi z

* Sunt 3 culori primare: roşu, galben şi albastru. Celelalte culori sunt combinaţii ale acestora trei.

„Nu vă învaţă chiar şi firea?“

Am putea adăuga mai multe exemple ca să arătăm cum numărul trei îşi pune amprenta pe mai tot ce este în jurul nostru şi înăuntrul nostru. Totuşi aş dori să avem mai multă lumină asupra celor „trei“ menţionate mai sus.

Am precizat mai sus că orice formă sau trup are 3 dimeniuni: lungime, lăţime şi înălţime. Sunt aceste 3 dimensiuni esenţiale? Putem adăuga pe a patra? Imposibil. Putem avea numai două? Răspunsul este acelaşi: imposibil. Să presupunem că ai înlătura una din dimensiuni, de exemplu înălţimea. Ai avea numai lungimea şi lăţimea. Rezultatul ar fi o suprafaţă plată. Iar această suprafaţă ar fi curată imaginaţie. N-ar avea o existenţă reală. Matematica şi-ar putea-o imagina, însă nimic nu există fără a treia dimensiune. Trebuie să avem toate aceste trei dimensiuni, ori nimic. Nu are aceasta semnificaţie?

Mai departe, să vedem un alt exemplu. Am menţionat că sunt trei culori esenţiale: roşu, galben şi albastru. Când lumina, care este fără culoare şi invizibilă, se refractă, produce cele şapte culori frumoase ale curcubeului. Acestea sunt derivate din cele trei culori de bază:

1. Roşul se referă la razele căldurii, care nu se văd. Totuşi, căldura este o sursă a vieţii, esenţială pentru supravieţuire. Ea este vitală şi pentru pământ, pentru creşterea fructelor şi a recoltelor.

2. Galbenul se referă la razele luminii. Fără lumină rămânem în întuneric. Aceste raze ne dau posibilitatea să vedem şi ele sunt vizibile.

3. Albastrul se referă la razele chimice. Deşi nu putem vedea aceste raze, recunoaştem influenţa lor asupra existenţei noastre.

Nu este faptul acesta în deplină armonie în sens spiritual? Biblia spune că „Dumnezeu este lumină“ şi că El este „nevăzut“ (1 Ioan 1.5; 1 Tim. 6.16; 1.17).

Ni s-a revelat Dumnezeu, care este lumină şi care este nevăzut? Nu ni L-a revelat Scriptura, în Persoana întreită a Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt?

Nimeni nu poate vedea pe Tatăl şi pe Duhul Sfânt. Tatăl este izvorul vieţii şi El o menţine. El este sursa a toate (1 Cor. 8.6). Duhul Sfânt nu poate fi văzut de lume, aşa cum spune Hristos în Ioan 14.17. Dar cei credincioşi Îl vor cunoaşte, nu văzându-L (pentru că El este nevăzut), ci prin influenţa Lui în vieţile lor, „pentru că El rămâne la voi şi va fi în voi“.

Dar Hristos, Fiul, a fost văzut şi a fost privit de oameni (1 Ioan 1.1). Şi prin El ei au fost făcuţi să vadă. El spunea: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii“. El era „adevărata lumină“ care descoperă realitatea tuturor lucrurilor (Ioan 8.12; 1.9).

Întrebăm din nou: Nu au toate acestea sensul lor şi semnificaţia lor?

Oricum, să mergem un pas mai departe, la un al treilea exemplu.

Am menţionat că timpul este împărţit în trei părţi: trecut, prezent şi viitor. Dacă timpul ar fi format din două, timpul însuşi nici n-ar exista. Să explic. Presupuneţi că nu există trecut. În plus, după puţin timp, momentul prezent n-ar mai exista – pentru că am presupus că nu există trecut. Concluzia ar fi că timpul a dispărut. Să presupunem acum că nu ar exista prezent. Ar însemna că în orice moment, timpul n-ar exista. Ca urmare, nici n-ar exista timp. Concludem de aici că timpul are trei părţi sau nu există.

Să luăm seama şi la mişcarea timpului, adică în ce direcţie: se mişcă din trecut spre viitor sau din viitor spre trecut?

De fapt, timpul nu se mişcă din trecut spre viitor, ci vine spre noi din viitor şi se duce spre trecut. Pentru a explica acest lucru, să considerăm perioada de timp pe care o numim „zi“, chiar această zi în care citim cuvintele acestea. Mult timp în urmă „astăzi“ era în viitorul îndepărtat ca parte din „anul ce va veni“. Apoi el a devenit „luna următoare“, după aceea „săptămâna următoare“ şi „mâine“. În final, acum a devenit „astăzi“, în prezent. În cele din urmă „astăzi“ va deveni „ieri“, „săptămâna trecută“, „anul trecut“... De aici înţelegem că perioada aceasta numită „zi“ vine la noi dinspre viitor, se mişcă spre prezent şi apoi spre trecut. Timpul totdeauna se mişcă numai în această direcţie, din viitor spre prezent şi apoi spre trecut.

Viitorul este astfel izvorul timpului. Există „ceva“ în care este ţinut timpul; şi timpul acesta în cele din urmă va deveni „prezent“, apoi „trecut“. Este Părintele timpului – Tatăl.

Dar faptul că viitorul este tatăl timpului ar însemna că el este mai mare decât prezentul sau trecutul? Nu. În fiecare moment al timpului este un prezent, este timp. La fel este adevărat şi cu privire la trecut. Am putea spune deci că trecutul, prezentul şi viitorul sunt toate trei egale şi fiecare din ele este timp, întregul timp. Aceasta nu înseamnă că fiecare din ele ar putea exista indepedent de celelalte două. Cele trei trebuie să existe împreună.

Acum să privim la viitor, care este nevăzut. Când putem vedea, auzi şi înţelege, aceasta este prezent. Viitorul ne rămâne necunoscut până ce el însuşi se întrupează şi se face vizibil în prezent. Prezentul ne descoperă viitorul, şi prin prezent facem faţă şi suntem introduşi în viitor.

Viitorul îşi trimite evenimentele în prezent, care la rândul lui le trimite în trecut. Trecutul, ca şi viitorul, este nevăzut, dar are mare influenţă asupra noastră. Acţionează asupra noastră să ne amintească unele lucruri, ca un învăţător. Îşi aruncă lumina asupra prezentului că să-l înţelegem, şi asupra viitorului că să ne pregătească pentru acum.

Ce minunată este această exemplificare! Să ne gândim la ea în lumina adevărurilor spirituale care ne depăşesc. Dumnezeu este o Treime divină: Tată, Fiu, Duh Sfânt. Tatăl, pe care nu-L vedem, L-a trimis pe Fiul Său (Ioan 5.37). Fiul, care a spus odată: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl" (Ioan 14.9), după ce S-a suit la cer ne-a trimis pe Duhul Sfânt! (Ioan 16.7).

Un comentariu necesar:

Înainte de a termina acest subiect, să fim siguri să nu concludem că este o Treime divină din cauză că lumina, timpul... şi altele au trei aspecte. Noi nu putem asemăna pe Dumnezeu cu nimic, aşa cum spune Scriptura: „Cu cine deci Îl veţi asemăna pe Dumnezeu? Şi cu ce Îl veţi compara?“ Şi: „Cu cine deci Mă veţi asemăna sau cu cine voi fi deopotrivă?“, zice Cel Sfânt (Isaia 40.18, 25). Noi nu putem asemăna pe Dumnezeu cu ceva din ce ştim noi, pentru că diferenţa dintre Creator şi creaţie e vastă, deşi ea poartă din semnele Lui.

Pentru a ilustra acest lucru să ne gândim la un expert care examinează o pictură a renumitului artist Picasso. El va recunoaşte că pictura este lucrrarea lui Picasso pentru că îi reflectă personalitatea. Dar, desigur, pictura nu este însuşi Picasso. Aceasta este o ilustrare foarte simplă pentru ceea ce discutăm. Pentru că, deşi nu este nimic în univers care să se poată asemăna cu Dumnezeu (Deut. 4.15-19), universul poartă semnele lui Dumnezeu, care l-a creat. „Fiindcă de la crearea lumii, lucrurile Sale nevăzute se văd, fiind înţelese de mine, prin lucrurile făcute“ (Rom. 1.20).

Dacă vedem trinitate în toate din jurul nostru, apoi aflăm că revelaţia divină în Scriptură ne vorbeşte de Dumnezeu Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, ar avea vreun rost să contrazicem aceste lucruri? Să facem speculaţii? Dimpotrivă; ne plecăm smeriţi înaintea lui Dumnezeu care S-a descoperit pe Sine Însuşi unor creaturi sărmane ca noi. Căci dacă El nu ni S-ar fi revelat, noi n-am fi cunoscut niciodată adevărul despre Trinitatea unui singur Dumnezeu. Toată gloria este a Lui!

II. Hristos, este El Fiul lui Dumnezeu?

„Ce gândiţi voi despre Hristos?“ (Matei 22.42)

Unii gândesc că Hristos este un om înălţat de creştini la poziţia de Dumnezeu. Faptul este cu totul contrariu. Oricine crede Biblia, vede clar că el, fiind Dumnezeu, S-a smerit pe Sine Însuşi şi a devenit om.

Pentru a începe, să ne întrebăm pe noi înşine: Dacă Dumnezeu vroia să devină om, ar fi putut? Răspunsul este, în mod hotărât, da, pentru că puterea lui Dumnezeu nu are limite. Cineva ar putea obiecta, spunând că El poate face orice, dar de ce să facă aşa ceva? Cu ce scop? Voi amâna discuţia aceasta şi voi răspunde la această întrebare vitală în cel de al treilea capitol în care vom vorbi despre ispăşirea făcută de Hristos.

Totuşi să vorbim pe scurt: cu tot respectul, despre acest fapt preasfânt al credinţei noastre că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. [Aş vrea să amintesc cititorului despre judecata aspră care a căzut peste cei care au scos cuvinte grele împotriva Domnului Isus (Iuda 14, 15). Şi să nu uităm că Însuşi Hristos este „Judecător al celor vii şi al celor morţi“ (Fapte 10.42).]

Am vrea să ne fie clar de la început că Persoana lui Hristos este dincolo de înţelegerea umană.

Mai întâi, vrem să subliniem că Persoana lui Hristos este mult superioară înţelegerii omului. Se spune despre El în Vechiul Testament: „Numele Lui este minunat“ (Isaia 9.6). Şi în Noul Testament El spunea despre Sine Însuşi: „Nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, în afară de Tatăl“ (Mat. 11.27). Duhul Sfânt confirmă aceasta, spunând: „Şi cu adevărat, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trump..“. (1 Timotei 3.16).

Înainte de a prezenta dovezile Scripturii că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, am vrea să avem ceva lumină asupra subiectului care este neînţeles de mulţi, adică:

Înţelesul pe care-l are „Hristos“ ca Fiu

Faptul că Hristos este numit „Fiu“ nu înseamnă nicidecum că ar fi numit aşa prin naşterea firească sau căsătorie. [Creştinismul ne descoperă că „Dumnezeu este Duh“ (Ioan 4.24). Şi cei care ar atribui creştinismul ideea de căsătorie în Dumnezeire sunt ori cu totul neştiutori ai învăţăturii Bibliei, ori oameni răi care ar încerca să rătăcească pe cei nepregătiţi.] Creştinismul este cu totul departe de gândirea celor care se închină la idoli. În plus, aceasta n-ar însemna întâietate, în sensul că Tatăl ar fi existat înaintea Fiului.

Adnotare

(Această confuzie ar veni de la faptul că părinţii sunt cei prin care vin în existenţă copiii. De aceea unii au presupus că o anumită perioadă de timp i-a separat, pe cei doi. Este adevărat că între un tată şi fiul lui trebuie să fie o durată în timp, dar de altă parte nimeni nu devine tată decât din momentul când fiul lui vine în existenţă. De aceea starea de a deveni tată coincide cu momentul când fiul vine în existenţă. În Dumnezeire, pentru că Tatăl este etern, în mod necesar şi Fiul este etern.)

Niciuna din Persoanele Divine nu are întâietate faţă de celelalte, altfel egalitatea stabilită de faptul că sunt una ar fi pierdută.

Deci, ce înseamnă faptul că El este Fiu? Faptul acesta are mai multe implicaţii spirituale: [Este important de ştiut că Scriptura niciodată nu vorbeşte de Hristos ca fiind „copil“ al lui Dumnezeu, ci numai „Fiu al lui Dumnezeu“, care arată o condiţie spirituală. În plus, nu este nici o referinţă a Scripturii că Hristos ar fi fost născut din Tatăl înainte de veacuri. Adevărul este că n-a fost nicidecum vreo naştere.]

Întâi: o iubire unică. Citim că „Tatăl iubeşte pe Fiul“ (Ioan 3.35). Această iubire este eternă, aşa cum Hristos spunea Tatălui: „Tu M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii“ (Ioan 17.24). De aceea se şi spune despre „singurul Fiu care este în sânul Tatălui“ (Ioan 1.18), desigur, nu în sens literal şi fizic,ci în sens spiritual. El este, de asemenea, numit cu acest preţios nume, „Fiul dragostei Sale“ (Col. 1.13).

Al doilea: egalitate perfectă. Îngerii şi oamenii sunt slujitori ai lui Dumnezeu, dar Hristos este „singurul [„Singurul“, în gr. „monogenes“ înseamnă „unic“ sau „singurul de acest fel“, de 5 ori cu privire la Hristos, în Ioan 1.14, 18; 3.16, 18 şi 1 Ioan 4.9. Această expresie, monogenes, este şi în alte 4 versete: „singurul fiu“ (Luca 7.12), „singura fiică“ (Luca 8.42), „singurul copil“ (Luca 9.38) şi „singurul său fiu“ (Evrei 11.17).] Fiu al lui Dumnezeu“ (Ioan 3.18). El este egal cu Dumnezeu.

Aceasta este exact ce înţelegeau iudeii în timpul lor: „Pentru aceasta deci căutau iudeii şi mai mult să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sabatul, dar şi pentru că spunea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine Însuşi egal cu Dumnezeu“ [Încă o dată subliniem faptul că a fi Fiu pentru Hristos înseamnă egalitate, nu inferioritate, cum ar gândi unii. Apostolul Pavel spune: „deşi era Fiu, a învăţat ascultarea din cele ce a suferit“ (Evrei 5.8). Nu spune „pentru că este Fiu“, ci „deşi era Fiu“.] (Ioan 5.18; 19.7). Şi de aceea s-a şi spus despre El „care, fiind chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu“ (Filip. 2.6). Şi Hristos spunea: „Eu şi Tatăl una suntem“ (Ioan 10.30). [Sunt şi alte versete care ne arată clar egalitatea aceasta. Cititorul se poate referi şi la aceste versete: Ioan 5.17; 14.21; 15.24; 16.15; 17.4, 5, 10.]

Al treilea: chipul perfect al lui Dumnezeu. Din cauza aceasta, Fiul putea să ne descopere pe deplin ce este Dumnezeu, şi nu numai unele din caracteristicile Sale. Domnul i-a spus lui Filip: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl“ (Ioan 14.9) şi, de asemenea, este scris: „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“ (Ioan 1.18). În această privinţă citâm următoarele versete: „dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioşilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei“ (2 Cor. 4.4). „El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut“ (Col. 1.15).

Ni se spune despre Hristos nu numai că El este chipul lui Dumnezeu, ci de asemenea „Cuvântul lui Dumnezeu“ (Apoc. 19.13), exprimarea lui Dumnezeu.

Al patrulea: singura reprezentare a lui Dumnezeu. În toate veacurile, înainte de întruparea lui Hristos, era imposibil pentru cineva să-L reprezinte pe Dumnezeu pe deplin. În epistola către Evrei 1.1-3 citim: „În multe rânduri şi în multe feluri [Se înţelege din orginalul grec. că profeţii au dat numai revelaţii parţiale despre Dumnezeu.] în vechime Dumnezeu a vorbit părinţilor în profeţii..“. apoi în contrast cu tot ce a fost în trecut, „la sfârşitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul... care este strălucirea gloriei Sale şi întipărirea Fiinţei Sale“ (Evrei 1.1-3).

În parabola viticultorilor din Marcu 12, Hristos spunea că stăpânul viei (Dumnezeu) a trimis pe slujitorii săi de mai multe ori la viticultori, şi n-a primit niciun rod din vie. A trimis apoi pe „singurul său fiu“ ca reprezentant personal, spunând: „Îl vor respecta pe fiul meu“.

Şi acum, după ce am înţeles semnificaţia faptului că Hristos este Fiu, să vedem dovezile Dumnezeirii Sale. Este un fapt de o astfel de mărime încât nu poate fi prezentat satisfăcător decât în volume mari. Este întreţesut în tot ce a făcut Hristos, în tot ce a spus şi în tot ce s-a spus despre El. Deci, vom menţiona numai câteva exemple care ar fi suficiente pentru fiecare ochi să vadă, fiecare ureche să audă şi fiecare inimă să înţeleagă.

Vom împărţi ideile pe care le subliniem despre Dumnezeirea lui Hristos în 5 părţi:

* Numele Sale divine

* Atributele (caracteristicile) Sale divine

* Lucrările Sale divine

* Gloriile Sale divine

* Lucrurile atribute Lui în Noul Testament care au fost atribuite lui Iahve în Vechiul Testament.

1. Numele divine ale lui Hristos

Din multele [De exemplu, numai într-un singur capitol (Ioan 1) găsim 12 nume şi titluri divine: „Cuvântul“ (v. 1, 14); „adevărata Lumină“ (v. 9); „singurul Fiu“ (v. 18); „Domnul“ (v. 23); „Isus sau Iahve Mântuitor (v. 29); „Mielul lui Dumnezeu“ (v. 29, 36); „Hristos“ (v. 41); „Împărat al lui Israel“ (v. 49); „Fiul omului“ (v. 51).] nume divine ale lui Hristos vom considera trei:

a) Dumnezeu

În Noul Testament se spune clar despre El că este „Dumnezeu“ cel puţin în aceste câteva texte:

- „La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu“ (Ioan 1.1).

- „Iar către Fiul: „Tronul Tău, Dumnezeule, este pentru veacul veacului“ (Evrei 1.8).

- „Prin dreptatea Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos“ (2 Petru 1.1).

- „În Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu şi viaţa eternă“ (1 Ioan 5.20).

- „Arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Isus Hristos“ (Tit 2.13).

Alte nume sunt puse în legătură cu acest măreţ nume, Dumnezeu, ca:

- „Dumnezeu puternic“ (unul din cele 5 nume menţionate în Isaia 9.6)

- „Dumnezeu binecuvântat în veci“ (Romani 9.5)

- „Emanuel“, care tradus înseamnă „Dumnezeu cu noi“ (Matei 1.23)

- „Dumnezeul meu!“ (Ioan 20.28)

b) Fiul lui Dumnezeu

Aşa se spune despre El în Scripturi de vreo 50 de ori. [Întâi, Tatăl a spus aceste cuvinte de 7 ori, de exemplu 2 Petru 1.17. În al doilea rând, Duhul Sfânt a dat mărturie despre El cu acest nume (Marcu 1.1). În al treilea rând, El spunea despre Sine Însuşi, ca în Ioan 9.35; 10.36. În al patrulea rând, aşa a spus îngerul Gabriel despre El în Luca 1.32, 35. În al cincilea rând, demonii Îl recunoşteau în felul acesta (Marcu 5.7). În al şaselea rând, acesta este numele pe care-L vesteau ucenicii (Mat. 16.16; Ioan 1.34; 11.27). În al şaptelea rând, aşa I-au spus şi unii străini (Mat. 27.54).]

Sunt două aspecte ale faptului că Hristos este Fiul. Şi aceasta, din cauza celor două firi ale Sale, fiind Dumnezeu şi Om în acelaşi timp. Hristos este Fiul lui Dumnezeu din eternitate, dar El este Fiul lui Dumnezeu şi prin naşterea din fecioara Maria – pentru că el n-a avut tată pământesc.

În legătură cu acest nume sunt şi alte două nume:

„Singurul Fiu“, fiind obiectul iubirii Tatălui în eternitate, este o relaţie pe care nimeni altul n-o poate împărtăşi. Acest nume este atribuit Lui de 5 ori, în Ioan 1.14, 18; 3.16; 18.1 şi 1 Ioan 4.9.

„Cel dintâi născut“ este titlul pe care binecuvântatul Fiu l-a primit prin întruparea Sa. Expresia aceasta este atribuită lui Hristos tot de 5 ori, în Rom. 8.29; Col. 1.15, 18; Evrei 1.6; Apoc. 1.5. Este de notat că termenul „întâi-născut“ nu înseamnă întâi în timp, ci în superioritate. S-a spus despre David: „Şi Eu îl voi face cel dintâi-născut, cel mai înălţat dintre împăraţii pământului“ (Psalmul 89.27). Este evident că David n-a fost cronologic cel dintâi împărat.

c) Domnul

Acesta este cel mai obişnuit nume folosit pentru Hristos, menţionat de vreo 650 de ori în Noul Testament, din care de 170 de ori în cele patru evanghelii. Alte nume sunt în legătură cu acest preţios Nume:

„Domnul gloriei“ (1 Cor. 2.8; Iacov 2.1)

„Domnul domnilor“ (Apoc. 17.14; 19.16)

„Domn al tuturor“ (Fapte 10.36)

„Domn al sabatului“ (Mat. 12.18; Marcu 2.28; Luca 6.5)

„Domnul meu“ (Luca 1.43; Ioan 20.28; Filip. 3.8)

2. Atributele (caracteristicile) divine ale lui Hristos

a) Omnipotent – având toată puterea

Aceasta se dovedeşte prin viaţa Lui şi prin faptele Sale de putere în care vedem autoritatea Sa:

* Asupra bolii: El a vindecat cele mai grave boli printr-un singur cuvânt (Ioan 5.8). De asemenea, a vindecat din depărtare (Ioan 4.50).

* Asupra naturii: El a certat marea înfuriată cu un singur cuvânt şi îndată s-a făcut „linişte mare“ (Marcu 4.39-41; 6.48-51).

* Asupra altor creaturi: Trei minuni au dovedit autoritatea Sa chiar şi asupra peştilor care treceau pe cărările mării (Psalmul 8.8). De văzut şi Matei 17.27; Luca 5.4; Ioan 21.6).

* Îngrijind de toate nevoile: Minunea înmulţirii pâinilor şi peştilor (Matei 14.16-21; 15.32-38) şi schimbând apa în vin (Ioan 2.3-11).

* Asupra duhurilor rele: 7 minuni au fost menţionate de evanghelii în amănunţime, pe lângă altele despre care nu sunt date detalii.

* Asupra omului: Matei 9.9; 21.2, 3.

* Asupra morţii: Pentru că moartea, care a secerat toate fiinţele omeneşti, a fost cucerită de Hristos. Minunea învierii lui Lazăr a fost cea dintâi ocazie când un om mort a fost înviat după ce fusese pus în mormânt de patru zile. Totuşi, cea mai minunată dintre toate a fost învierea Sa dintre cei morţi. Aceasta este una din marile dovezi că El este Dumnezeu. [Ce a murit pe cruce a fost umanitatea Sa: El Şi-a încredinţat duhul Său omenesc în mâinile Tatălui Său, când era pe cruce (Luca 23.46). Totuşi, nicidecum nu s-ar putea spune că Dumnezeirea Sa ar fi murit. Acesta este şi motivul pentru care a putut să învieze El Însuşi. După cum spusese iudeilor: „Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile Eu îl voi ridica... Dar El le vorbea despre templul trupului Său“ (Ioan 2.19-21). Şi El mai spusese: „Eu Îmi dau viaţa, ca din nou să o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi“ (Ioan 10.17, 18).]

b) Atotştiutor – o cunoaştere infinită:

- El ştia numele persoanelor fără ca cineva să-I fi spus numele lor (de exemplu, Petru, Zacheu; Ioan 1.42; Luca 14.5).

- El vedea pe oameni de la mari distanţe (ca Natanael; Ioan 1.48)

- El ştia faptele din trecut ale oamenilor (de exemplu, femeia samariteancă; Ioan 4.12).

- El ştia data de când cineva era bolnav, chiar şi când aceasta s-a întâmplat înainte de întruparea Sa (Ioan 5.6).

- El ştia ce era în inimile şi gândurile oamenilor (Luca 9.46, 47 comp. 1 Împ. 8.39).

- El ştia şi felul cum se înşelau cei făţarnici (Ioan 6.70, 71; 13.10, 21-25).

- El ştia viitorul şi ce avea să aibă loc înainte de a se întâmpla (Matei 21.2-4; 24.3-41; Luca 22.9-13; Ioan 6.6).

Cine putea fi această persoană? Petru ne oferă un răspuns la această întrebare, când spunea Domnului: „Doamne, Tu toate le ştii!“ (Ioan 21.17). Dar cine ar fi putut să fie El, decât Dumnezeu?!

c) Omniprezent – Prezent în orice loc în orice timp

El este întotdeauna prezent, aşa cum a spus ucenicilor Săi: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului“ (Mat. 28.20).

De asemenea, El este prezent în orice loc: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi pentru Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“ (Mat. 18.20).

d) Etern – Prezent întotdeauna – fără început, fără sfârşit

El era, din eternitatea trecută: „La început era Cuvântul“ (Ioan 1.1). Aceasta înseamnă că ori de câte ori a fost vreun început, El era. Cu alte cuvinte, existenţa Lui este eternă. Aşa cum spunea despre Sine Însuşi: Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt“ (Ioan 8.58).

El este, de asemenea, fără sfârşit. „Şi am fost mort şi iată, sunt viu în vecii vecilor“ (Apoc. 1.18).

Este şi o afirmaţie minunată spusă despre El în Apoc. 1.8: „Cel care este şi care era şi care vine“.

e) Întotdeauna acelaşi – niciodată nu Se schimbă

Dumnezeu I se adresează, spunând: „Cerurile sunt lucrări ale mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; şi toate se vor învechi ca o haină, şi le vei face sul ca pe un veşmânt şi vor fi schimbate; dar Tu eşti Acelaşi“ (Evrei 1.11, 12). Şi Duhul Sfânt spune despre El: „Isus Hristos este acelaşi ieri şi azi şi în veci“ (Evrei 13.8).

3. Lucrările lui Hristos sunt divine

a) Creatorul

Sunt 3 texte în Noul Testament care ne arată clar că Hristos este Creatorul: Ioan 1, Coloseni 1 şi Evrei 1.

Iată, de exemplu, la Coloseni 1.16 se spune: „Toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri şi cele care sunt pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorităţi: toate au fost create prin El şi pentru El“. S-ar fi putut spune aşa ceva despre vreun profet? Ar putea „un duşman de rangul al doilea“ [Aşa spunea Arius, în secolul al 4-lea, în erezia care îi poartă numele. Şi, de asemenea, este ceea ce spun „martorii lui Iehova“ până în ziua aceasta.] să fie centru al întregului univers? Hristos a creat toate. Toate au fost create de El şi pentru El.

b) Susţinătorul – Cel care menţine toate

„Susţinând toate prin Cuvântul puterii Lui“ (Evrei 1.3; şi Coloseni 1.17).

c) Dătătorul vieţii

„După cum Tatăl învie morţii şi dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea El... Vine un ceas şi acum este, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei care-l vor auzi vor trăi“ (Ioan 5.21, 25).

d) Cel care iartă păcatele

În timpul vieţii Sale pe pământ, El a spus unui om: „Păcatele tale sunt iertate“ (Marcu 2.5). El a spus acelaşi lucru şi unei femei (Luca 7.48). După moartea, învierea şi înălţarea Sa, El a dat binecuvântarea aceasta (iertarea păcatelor) mulţimii mare de bărbaţi şi femei care cred în El (Col. 3.13).

e) Mântuitorul

„Şi-i vei pune numele Isus (Iahve mântuieşte), pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor“ (Mat. 1.21).

f) Cel care dă Duhul Sfânt

„Cel peste care vei vedea Duhul coborând şi rămânând peste El, Acesta este Cel care botează cu Duhul Sfânt“. Şi eu am văzut şi am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu“ (Ioan 1.33, 34). De asemenea, Fapte 2.32, 33.

g) Judecătorul

Deşi Dumnezeu este „Judecătorul tuturor“ (Evrei 12.23), care din Persoanele Dumnezeirii va face judecata? Fiul, „pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului“ (Ioan 5.22). Apostolul Pavel spune: „... şi a lui Hristos Isus, care îi va judeca pe cei vii şi pe cei morţi, şi pentru arătarea Sa şi pentru Împărăţia Sa“ (2 Timotei 4.1).

4. Gloriile divine ale lui Hristos

Nu este El subiectul credinţei? Nu este El obiectul închinării? Cine ar putea fi El, deci, decât Dumnezeu?

a) Subiectul credinţei

„Credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine“ (Ioan 14.1). De notat aici că Domnul n-a spus „credeţi în Dumnezeu şi credeţi şi în Mine“, ca şi cum ar fi două persoane în care credem. El nu dă ideea că ar trebui să ne întemeiem credinţa pe două lucruri diferite. Nu aşa. Domnul spune deci: „Credeţi în Tatăl, credeţi şi în Mine“. [Hristos spunea aceste cuvinte preţioase pe drumul crucii şi al morţii, şi ştia aceasta (Ioan 13.21, 36). Cu toate acestea, cerea ucenicilor Săi să facă din El obiectul credinţei lor. De ce? Pentru că el este Cel care dă un viitor etern: „calea, adevărul şi viaţa“.] Nu înseamnă deci clar că El este Dumnezeu?

Ce parte binecuvântată are oricine crede în Hristos! „Toţi profeţii mărturisesc despre El că, prin Numele Său, oricine crede în El primeşte iertarea păcatelor“ (Ioan 10.43). În acest Nume binecuvântat, Numele Domnului nostru Isus Hristos, celui credincios îi sunt dăruite aceste binecuvântări:

* Iertarea păcatelor (1 Ioan 2.12)

* Mântuirea (Fapte 4.12)

* Viaţa eternă (Ioan 20.31)

* Refugiu în timp de necaz (Prov. 18.10)

* Mângâiere în suferinţă (Isaia 26.8, 9)

* Adunarea împreună cu sfinţii pentru Numele Său (Matei 18.20)

* În Numele său preţios, cei credincioşi se roagă şi îşi prezintă cererile, şi Tatăl răspunde (Ioan 16.23, 24).

Dacă Hristos n-ar fi Dumnezeu, ar putea fi puse toate aceste binecuvântări în legătură cu numele Său? Dacă ar fi fost numai un om, ar fi putut El chema la Sine pe toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi le-ar fi putut El da odihnă? (Matei 11.28). Ar fi putut El să-i facă pe cei însetaţi şi care vin la El să bea, ca din inima lor să curgă râuri de apă vie – înţelegând prin aceasta pe Duhul Sfânt? (Ioan 7.37, 39)

b) Obiectul închinării

În timp ce era cu trup pe pământ, Hristos a primit ca oamenii să I se închine (fapt care este adus numai la Dumnzeu) în 11 ocazii menţionate în evanghelii. Observăm în aceste ocazii că Hristos a acceptat închinarea şi n-a mustrat pe cei care se închinau Lui – deşi El spusese diavolului: „Este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-i slujeşti»“ (Matei 4.10).

De exemplu, leprosul I s-a închinat, rugându-L să-i dea vindecarea (Matei 8.2). Unul care fusese orb I s-a închinat după ce a fost vindecat (Ioan 9.38). Şi toţi ucenicii I s-au închinat, mai întainte de a merge El la cruce (Matei 14.33) şi după învierea Lui (Matei 28.17). Şi, în curând, la întoarcerea Sa în lume, toţi îngerii se vor închina Lui (Evrei 1.6). Şi orice genunchi se va pleca înaintea Lui, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de sub pământ (Filip 2.10).

Da, orice genunchi se va pleca, fără excepţie. Aceasta înseamnă că şi tu, iubite cititor, te vei pleca înaintea Lui (vezi Ps. 72.9; Isaia 45.22, 23; 65.12). Nu este mai bine să te pleci chiar acum?

5. Noul Testament Îi atribuie Lui ceea ce Vechiul Testament Îi atribuie lui Iahve

Vom discuta şapte referiri în privinţa aceasta:

1. Ieremia 17.10: „Eu, Domnul (Iahve), cercetez inima, Eu încerc rărunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui“. În Apocalipsa 2.23 citim cuvintele lui Hristos: „... şi toate adunările vor cunoaşte că eu sunt Cel care cercetează rărunchii şi inimile; şi vă voi da fiecăruia după faptele voastre“.

2. Isaia 48.12, 13: „Eu sunt („Eu sunt“ este unul din numele divine, însemnând Cel care există prin Sine Însuşi) Cel dintâi şi eu sunt Cel din urmă. Da, mâna Mea a pus temelia pământului şi dreapta Mea a întins cerurile“. (vezi şi Isaia 44.6) Şi Hristos spune de 4 ori în Apocalipsa: „Eu sunt Cel dintâi şi Cel din urmă“ (1.11, 17; 2.8; 22.13).

3. Prov. 30.4. Aici Agur, fiul lui Iache, spune în profeţia lui cu privire la Dumnezeul Cel Sfânt: „Cine s-a suit în ceruri şi s-a coborât?“ Hristos spune în Ioan 3.13: „Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer“.

4. Psalmul 68.18. David se adresează Domnului Dumnezeu, spunând: „Te-ai suit pe înălţime, ai lust robia roabă... Doamne, Dumnezeule!“ Apostolul Pavel foloseşte aceste cuvinte pentru Hristos, în Efeseni 4.8, 9: „De aceea el spune: «Suindu-Se în înălţime, a robit robia şi a dat daruri oamenilor... Cel care a coborât este Acelaşi care S-a şi suit.»“

5. Isaia 6.1-10. Aici profetul vorbeşte despre Domnul, Împăratul, Domnul oştirilor, când a văzut gloria Lui şi a mărturisit despre El. Apostolul Ioan citează aceasta în evanghelia lui, aplicând cele spuse la Domnul Isus (Ioan 12.38-41).

6. Isaia 45.23. Dumnezeu spune: „Pe Mine Însumi am jurat... orice genunchi se va pleca înaintea Mea, orice limbă va jura pe Mine“. Şi apostolul Pavel aplică aceste cuvinte de două ori despre Hristos în romani 14.11 şi Filipeni 2.10, 11.

7. Psalmul 97.1, 7. Aici se spune că toţi dumnezeii să se închine Domnului (Iahve). În Evrei 1.6 se citează acest text, referindu-se la Hristos, la venirea Lui din nou în lume, când îngerii lui Dumnezeu se vor închina Lui.

Şi acum, încă te mai îndoieşti?

Am prezentat dovezi clare şi amănunţite despre Dumnezeirea lui Hristos. Oricine caută cu sinceritate adevărul nu trebuie să aibă vreo dificultate să creadă acest fapt. Totuşi, cineva poate spune: „Sunt puţin în încurcătură; pe lângă cele pe care le-ai menţionat, multe versete în Biblie vorbesc despre Hristos ca om, şi deci El este inferior lui Dumnezeu. Se pare să fie contraziceri chiar şi în cele spuse de Hristos. Într-o ocazie El spune: «Eu şi Tatăl una suntem» şi în alta: «Tatăl Meu este mai mare decât Mine» (Ioan 10.30; 14.28). Nu te încurcă astfel de afirmaţii? De asemenea, când Hristos spune: «Toată autoritatea Mi-a fost dată» (Matei 28.18), nu este aceasta o dovadă că el este inferior Celui care I-a dat autoritatea?“

Nu este nici o contrazicere în ceea ce a spus Hristos. Dar ca să ne răscumpere din moarte şi blestem, Hristos de bunăvoie a acceptat să Se smerească pe Sine Însuşi (Filipeni 2.6-8) şi să Se nască dintr-o femeie, sub lege (Gal. 4.4) şi să Se facă mai prejos decât îngerii (Evrei 2.9) şi să devină „un om“ (Ioan 8.40). De aceea, El spune uneori că este egal cu Tatăl, pentru că aceasta este poziţia Lui eternă în Trinitate. În alte ocazii, El spune despre Sine că a fost trimis de la Dumnezeu ca să împlinească lucrearea de răscumpărare.

Ascultaţi ce spune Biblia despre El: „Având chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuşi, luând chip de rob, făcându-se în asemănarea oamenilor... până la moarte, şi chiar moarte de cruce“. (Filipeni 2.6-8).

Pentru noi, Fiul lui Dumnezeu S-a smerit pe Sine Însuşi. Şi pentru a ne răscumpăra, El de bunăvoie a luat locul nostru, ca să moară pe cruce. După toate acestea, Îl vei dispreţui, Îl vei respinge? El este Dumnezeu! El este măreţ! Harul Lui minunat L-a adus la noi! „Deoarece cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos, că el, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi ca prin sărăcia Lui, voi să fiţi îmbogăţiţi“ (2 Corinteni 8.9). Nu este prea mult că Satan, duşmanul lui Hristos şi al nostru, încearcă să te facă să-L respingi şi să-L dispreţuieşti pe Hristos pentru aceleaşi motive pentru care ar trebui să-L iubeşti? Ia seama deci ce ai să faci!

Hotărât, destinul tău etern este pecetluit de atitudinea pe care o ai faţă de Hristos. El este piatra de încercare (Isaia 28.16). Care este relaţia ta cu El? În smerenia Lui, El este o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere (Isaia 8.14; 1 Petru 2.8). Oricine va cădea pe piatra aceasta (adică Îl va dispreţui din cauza smeririi Lui) va fi sfărâmat; iar pe acela peste care va cădea ea (în ziua judecăţii, care va fi în curând), îl va spulbera (Matei 21.44).

De asemenea, este de notat că numai admiraţia pentru Persoana lui Hristos nu-ţi poate fi de folos. Nu admiraţia este necesară, ci credinţa. Hristos a spus: „Dacă nu credeţi că Eu sunt (Dumnezeu arătat în trup), veţi muri în păcatele voastre“ (Ioan 8.24). Credeţi acest lucru? Credeţi în El?

A fi doar convins de toate acestea câte s-au spus, nu v-ar fi de mare folos. Aveţi nevoie ca Dumnezeu să strălucească în inimile voastre ca să cunoaşteţi cine este Hristos şi de ce a venit el în lume. Aveţi nevoie de adevărată credinţă în inimile voastre.

„Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?“ (Ioan 9.35)

O, de-ai face ca acel om orb ai cărui ochi au fost deschişi! A răspuns la această întrebare: „Cred, doamne!“ şi I s-a închinat.

Lui I se pleacă orice genunchi,Către el se-nalţă cântarea de bucurie,Onoarea, gloria, mulţumirea şi laudaSunt pe drept ale Lui!

Capitolul 3 -Lucrarea de ispăşire a lui Hristos

„Credinţa noastră creştină poate fi rezumată în aceste câteva cuvinte: «Hristos a murit pentru mine»“ Charles Spurgeon

Al treilea lucru important pe care îl vom prezenta este lucrarea de ispăşire a lui Hristos. Mulţi care nu înţeleg credinţa creştină se împiedică de acest fapt. Pentru mintea omenească, acest subiect este mai complicat decât cel dinaintea lui. Nu numai că Dumnezeu S-a manifestat în trup omenesc, dar devenind om a fost răstignit, a murit şi a fost îngropat. Cum se poate să fie aşa lucrurile?

Pentru a înţelege ce spune Scriptura cu privire la acest subiect avem nevoie să începem punând această întrebare:

1. Ce este păcatul?

Să privim în jur ca să vedem ce este realitatea păcatului.

Priveşte la râurile de lacrimi care curg de-a lungul anilor din cauza morţii unei persoane pe care o iubeşti! Uită-te la durerea sufletelor şi la inimile zdrobite ale celor ce se duc pe la cimitire.

Întoarce-te acum de la umbra neagră a morţii şi priveşte la mulţimea războaielor şi a sângelui care pătează pământul. Uită-te la cei răniţi, schilozi, morţi şi la distrugerea atâtora care mai înainte pulsau de viaţă.

Aruncă-ţi o privire la paturile din spitale. Vei vedea bolnavi şi vei privi la feţele lor galbene, cu moartea care se strecoară încet dar sigur în trupurile lor. Ascultă-le gemetele pe care le scot uneori. Acestea toate sunt numai câteva din roadele amare ale păcatului.

Vizitează închisorile şi pe cei care stau acolo. Ia seama la ce au făcut ei societăţii şi ce a făcut societatea pentru ei.

Ce să mai spunem despre cârciumi şi localurile de dans... peşteri ale corupţiei şi cazinouri cu jocuri de noroc. Ce să mai zici despre casele acelora care frecventează aceste locuri? Cămine distruse, femei şi copii nenorociţi, soţi şi părinţi demoralizaţi.

Cât de amar este păcatul şi cât de neplăcut îi este rodul!

Îţi spun toate acestea ce este păcatul? Acestea sunt numai unele din manifestările păcatului. Sunt simptomele bolii, nu boala însăşi.

Ai putea intra în inimi să vezi că ele sunt în totul ruinate de păcat? Aici este în adevăr locul unde boala îşi are rădăcina, în inimă. Rana este mai adâncă decât pielea. [Citez expresia aceasta din cartea Levitic 13.3, 20, 25, 30 despre rana leprei. Este o expresie exactă a păcatului care nu are vindecare printre oameni. Ea este în adâncime şi nu numai la suprafaţă. Este în inimile lor (Ier. 17.9; Marcu 7.20-23).]

Păcatul este îndreptat împotriva lui Dumnezeu. Este o insultă adusă gloriei lui Dumnezeu.

Definiţia păcatului este „a nu nimeri ţinta“. Această ţintă pe care noi n-o nimerim este gloria lui Dumnezeu. El a creat pe om pentru propria Sa glorie (Isaia 43.7). Cunoscându-L pe Dumnezeu, noi trebuie să-L glorificăm (Romani 1.28). Dar noi n-am făcut aşa. „Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu“ (Romani 3.23). Dacă nu vezi păcatul în felul acesta, nu vei înţelege ispăşirea. Trebuie mai întâi să cunoşti natura problemei ca să cauţi s-o rezolvi. Păcatul este îndreptat împotriva gloriei lui Dumnezeu. Profestul David spunea: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit şi am făcut ce este rău înaintea ochilor Tăi..“. (Psalmul 51.4). Cât de serios lucru este să păcătuieşti înaintea lui Dumnezeu, ai cărui ochi sunt prea curaţi ca să privească răul! (Habacuc 1.13).

Da, păcatul este îngrozitor, îngrozitor, îngrozitor în ceea ce a făcut în noi şi pentru noi. Dar el este şi mai mult înaintea ochilor lui Dumnezeu şi în lumina sfinţeniei Lui.

Aceasta ne duce la punctul următor, care este:

2. Înţelesul pe care-l are ispăşirea

Sensul literal pe care-l are acest cuvânt este „a acoperi“. A ispăşi ceva înseamnă a acoperi, a ascunde. (El vine de la cuvântul ebraic „kaphar“.) Ce are nevoie de acoperire este starea noastră în păcatele noastre, situaţia plină de păcat în care ne aflăm. Este necesar să fie acoperită înaintea ochilor lui Dumnezeu.

Să ne întoarcem spre cel dintâi păcat al lui Adam şi al Evei în paradis. În Geneza 2 citim cum Dumnezeu a creat pe om şi cum, spre deosebire de alte creaturi, El a suflat în nările lui suflare de viaţă, prin care el a ajuns în armonie cu Dumnezeu, ca să se închine în mod conştient lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu a dat omului autoritate şi stăpânire peste toată creaţia. Această stăpânire a fost arătată când Dumnezeu a adus toate animalele şi păsările la om ca să le dea nume. Şi oricum numea omul pe fiecare creatură vie, aşa îi era numele.

De asemenea, Dumnezeu a dat omului o poruncă, pentru a-l pune la probă, cum aprecia El harul lui Dumnezeu. Şi ce s-a întâmplat?

Satan a venit, folosind şarpele (Geneza 3) şi i-a şoptit Evei nişte cuvinte prin care spunea că Dumnezeu este mincinos. Nu ţi-a spus El că dacă vei mânca din rodul pomului aceluia vei muri? Eu îţi spun, nu vei muri. Pe lângă aceasta, nu este cinstit ca El să-ţi ia libertatea. De ce te opreşte pe tine, coroana creaţiei, să-ţi arăţi stăpânirea peste acest pom? De asemenea, El nu te iubeşte. Dacă te-ar iubi, te-ar fi oprit El să te bucuri de orice lucru? „Pentru că Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul“ (Geneza 3.5). Şi Dumnezeu nu vrea să fiţi ca El. El vrea să-l fiţi inferiori.

Acestea au fost cuvintele şarpelui către femeie. Este trist să spunem că femeia a ascultat de toate acestea şi a mâncat şi a dat şi soţului ei să mănânce. Rezultatul a fost tragic. „Şi li s-au deschis ochii la amândoi şi au cunoscut că erau goi“.

Care a fost cel dintâi lucru pe care l-a făcut omul în grădină după ce a căzut şi a văzut că era gol? Biblia spune: „Şi ei (Adam şi Eva) au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri“, ca să-şi acopere goliciunea. Cu alte cuvinte, ei au încercat să-şi ascundă consecinţele păcatului făcut.

Este adevărat că au reuşit într-o oarecare măsură să-şi ascundă unul faţă de altul rezultatul păcatului.

Dar când au auzit glasul Domnului care umbla prin grădină, ei s-au ascuns în mijlocul pomilor. Şi când Domnul l-a chemat pe Adam: „Unde eşti?“, răspunsul a fost plin de ruşine: „Am auzit glasul Tău în grădină şi m-am temut, pentru că sunt gol, şi m-am ascuns“.

Unde sunt şorţurile din frunze de smochin pe care le-au făcut Adam şi Eva? Ele nu aveau nici un preţ înaintea lui Dumnezeu. Frunzele de smochin şi pomii grădinii arătau simţul de ruşine şi de înjosire al lui Adam şi al Evei, şi nevoia lor de a fi acoperiţi. Dar ei n-au putut să-şi ascundă păcatul dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Poate creaţia să ascundă creatura de vederea lui Dumnezeu?

3. Ispăşire în jerfă

Omul n-a reuşit să se acopere singur, dar Dumnezeu a intervenit ca să facă faţă căderii omului. Istoria căderii nu s-a sfârşit decât cu aceste cuvinte: „Şi Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi soţiei sale îmbrăcăminte de piele şi i-a îmbrăcat“ (Geneza 3.21). De unde a luat Domnul aceste piei? De la un animal omorât şi jupuit. Ce frumos este să citim „şi Domnul le-a făcut îmbrăcămintea“! Dumnezeu Însuşi a venit la omul păcătos ca să-i acopere goliciunea. Ce har străluceşte în aceste cuvinte: „i-a îmbrăcat“! Ce frumos că în grădină, unde a avut loc cel dintâi păcat – acest păcat care pe drept merita moartea lui Adam şi a Evei – nu ei aveau să moară întâi pentru păcatul lor. În schimb, un animal nevinovat a fost jertfit şi a murit în locul lor. Adam şi Eva au fost acoperiţi cu pielea lui şi ei au scăpat întregi.

Vom explica mai pe urmă că acest animal a fost o simplă imagine a planului măreţ al lui Dumnezeu de răscumpărare prin cea mai mare jertfă.

Să rezumăm ce am învăţat de la păcatul celui dintâi om aşa cum ni se istoriseşte în Geneza 3:

Întâi: nevoia omului de a fi acoperit (ispăşire)

Al doilea: incapacitatea omului de a se acoperi el singur

Al treilea: grija lui Dumnezeu pentru a avea o acoperire.

Cineva ar putea întreba: Există vreo altă cale de a te apropia de Dumnezeu fără să ai această acoperire? Am putea noi acoperi sau ascunde păcatele noastre de vederea lui Dumnezeu prin fapte religioase şi dedicaţii? Sau chiar prin pedepsirea şi umilirea trupului? Ar putea ritualurile şi tradiţiile unor anumite practici religioase să ne acopere – să facă ispăşire pentru noi? Ce să spunem despre fapte bune şi binefaceri faţă de alţii?

Aceasta ne duce la următoarea întrebare importantă:

4. Se poate face ispăşire prin fapte bune?

Încercarea lui Adam şi a Evei de a-şi acoperi goliciunea cu frunze de smochin a fost cea dintâi încercare a omului ca să acopere consecinţele păcatului prin fapte. Toate practicile religioase omeneşti care au urmat, prin diverse ritualuri şi porunci, şi toate încercările de a fi plăcuţi lui Dumnezeu prin fapte nu sunt decât încercări de a-ţi acoperi goliciunea cu frunze de smochin, care sunt cu totul fără folos. În această privinţă profetul Isaia spune: „toţi am ajuns ca ceva necurat şi toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mânjită“ (Isaia 64.6). Acetsea sunt faptele noastre drepte în lumina sfinţeniei lui Dumnezeu – doar nişte haine mânjite. Pot aceste haine murdare să îmbrace pe om înaintea lui Dumnezeu Cel sfânt?

Este o întâmplare de la începutul istoriei omului care ne descoperă gândul lui Dumnezeu cu privire la acest subiect. În Geneza 4 citim despre un om care vroia să se apropie de Dumnezeu. Era Cain, cel dintâi om religios, care a devenit şi cel dintâi ucigaş. Spre deosebire de Abel, Cain căuta să se apropie de Dumnezeu nu pe baza unei jertfe, fără să ţină seama de starea lui căzută, fiind născut din părinţi păcătoşi. Cain s-a apropiat de Dumnezeu pe principiul faptelor, aducând lui Dumnezeu un dar din munca mâinilor lui. De aceea, Dumnezeu l-a respins pe el şi darul pe care îl aducea, şi l-a înştiinţat spre bine. Adică, dacă te apropii de el, să aduci o jertfă care să fie primită.

Dumnezeu a respins încercarea lui Cain de a se apropia de El cu rodul pământului blestemat şi munca mâinilor sale, pentru că era păcătos. Aceasta va pune capăt oricăror eforturi de a face ispăşire pentru sine însuşi prin fapte. Dar de ce nu pot faptele noastre „bune“ să facă ispăşire pentru păcatele noastre?

Sunt 4 raţiuni principale:

1. – Faptele „bune“ pe care le facem, oricât ar fi de mari, nu sunt corespunzătoare pentru că izvorul lor este omul necorespunzător. Iar dreptatea lui Dumnezeu care a fost nesocotită din cauza păcatului este de nemăsurat. Omul necorespunzător nu poate acoperi ce este de nemăsurat. Ce este finit nu poate acoperi ce este infinit.

2. – Faptele bune, dacă suntem capabili să le facem, nu sunt favoruri pe care să le aducem lui Dumnezeu şi pentru care să meritǎm răsplată, ci ele ne sunt cerute, iar lipsa lor merită pedeapsă.

3. - „Pentru că plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23), şi nu fapte bune. Nu este cinstit să ierţi un ucigaş dacă el spune în faţa tribunalului că îi pare rău, sau să-l laşi liber în schimbul unui act de binefacere, cum ar fi clădirea unui orfelinat. Desigur, aceasta n-ar fi drept. Iertarea nu poate fi cumpărată. În acelaşi fel faptele nu pot înlocui moartea, ca plată a păcatului.

4. – Faptele pe care noi le numim bune, nu sunt tot aşa înaintea lui Dumnezeu, ci sunt stricate de lipsurile şi defectele firii omului căzut. Să ne amintim ceea ce ne spunea profetul Isaia: „toate faptele noastre drepte sunt o haină mânjită“.

Oricine ignoră învăţătura Bibliei în această privinţă şi insistă să se apropie de Dumnezeu prin fapte, va urma calea lui Cain, socotind că dacă omul face tot ce poate mai bine va fi acceptat de Dumnezeu. Astăzi sunt milioane de oameni în lume care urmează pe Cain în calea lui. Pentru aceştia, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vai de ei! Pentru că au mers pe calea lui Cain“ (Iuda 1.11).

Deci, nu există abatere de la calea pe care Dumnezeu a rânduit-o. Faptele nu pot ispăşi – aceasta este calea greşită a lui Cain. Ispăşirea este prin jertfă. Dar care jertfă? Poate jertfirea de animale să facă ispăşire pentru om? Aceasta ne conduce la întrebarea următoare:

5. De ce jertfe de animale?

N-ar fi nevoie să mai spunem că jertfirea animalelor nu poate face ispăşire pentru om. Aceasta pentru că sub un anumit aspect jertfirea de animale poate fi privită ca un tip al lucrării pe care o face omul (vezi Psalmii 50.7-15; 51.16, 17). Cum am văzut mai înainte, faptele bune, oricât de mari, sunt limitate. Aşa sunt jertfele de animale. Şi cum ar putea un animal pieritor să răscumpere sufletul nemuritor al omului din moartea eternă? Aceasta este clar din cuvintele categorice pe care le avem în Evrei 10.4: „Pentru că este imposibil ca sângele de tauri şi de ţapi să înlăture păcatele“.

Dacă aşa stau lucrurile, de ce Dumnezeu a cerut să I se aducă jerfe de animale în Vechiul Testament? Răspunsul este că Vechiul Testament arăta un timp de umbre şi tipuri. Dumnezeu a vrut să înveţe pe poporul său 4 principii importante şi de bază:

1. El a vrut să aducă păcatul în mintea şi conştiinţa celor din poporul Său şi să le arate ura Sa faţă de păcat.

2. Dumnezeu a vrut să înveţe poporul Său că judecata împotriva păcatului nu este nimic altceva mai puţin decât moartea.

3. Dumnezeu a vrut ca poporul Său să ştie că în îndurarea Sa El are mijloacele care înlătură păcatul şi iartă pe păcătosul vinovat.

4. Dumnezeu a vrut să dea poporului Său o anumită înţelegere a marii lucrări de ispăşire, şi să le arate măreţia şi perfecţiunea acelei Persoane glorioase care face ispăşirea – Răscumpărătorul care a fost cunoscut înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1.18). Toate aceste jertfe în toate amănuntele lor nu sunt decât tipuri ale jertfei perfecte a lui Hristos.

Am mai putea adăuga, aceste jertfe de sânge aveau valoare în Vechiul Testament în măsura în care îndreptăţeau pe cei care le aduceau prin credinţă (Evrei 11.4); ele nu aveau valoare în ele însele, ci pentru că arătau spre jertirea lui Hristos cunoscută înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1.18-20). Acele jertfe erau primite de Dumnezeu pentru că reprezentau sângele lui Hristos, deşi el încă nu fusese vărsat. Totodată, spre deosebire de om, Dumnezeu nu are trecut, prezent şi viitor. El vede sfârşitul de la început. Aceasta ne duce la o altă întrebare fundamentală:

6. Răscumpărătorul – Cine este El?

Găsim în Cuvântul lui Dumnezeu următoarele calificări pe care trebuie să le aibă răscumpărătorul:

1. El trebuie să fie fără păcat, altfel ar fi avut nevoie de ispăşire pentru sine însuşi şi n-ar fi avut calitatea de a răscumpăra pe alţii. Pentru acest motiv era necesar ca jertfa, în tip, să fie fără cusur.

2. Să nu aibă o valoare mai mică decât o are omul, ca să poată face ispăşire pentru el; deci să-l acopere şi să-l ocrotească. De aceea un animal nu putea face această lucrare.

3. Ca să fie în stare să răscumpere pe mulţi, valoarea lui trebuie să depăşească pe toţi cei care aveau să fie răscumpăraţi. Un om obişnuit nu ar avea acest merit.

4. Să nu fi fost creat. O fiinţă creată nu este stăpână pe ea însăşi, sufletul îi este dependent de Creatorul ei. Ea nu are dreptul să se ofere pe sine lui Dumnezeu. Aceasta îi exclude şi pe îngeri şi pe arhangheli, pentru că ei au fost creaţi de Dumnezeu.

5. Ce să reprezinte pe om înaintea lui Dumnezeu trebuie să fie un om. În felul acesta poate ţine locul omului înaintea lui Dumnezeu.

Ce dilemă! Ce situaţie complicată!

Unde să găseşti o astfel de persoană care să împlinească toate aceste condiţii?

Un om, fără păcat, necreat, cu mai mare valoare decât toată omenirea!

Noi nu avem o soluţie pentru această problemă, dar Dumnezeu are.

Elihu – unul din prietenii lui Iov – spunea: „Dacă ar fi un înger cu El (Dumnezeu), un mijlocitor, unul dintr-o mie, ca să arate omului dreptatea Lui (a lui Dumnezeu), atunci va fi îndurător cu el şi va spune: „Scapă-l, ca să nu coboare în groapă; am găsit o răscumpărare (ispăşire)“ (Iov 33.23, 24). Se baza acest om pe Dumnezeu? Da! Apostolul spune: „Ştiind că aţi fost răscumpăraţi“ şi apoi ne spune cine este Răscumpărătorul: „Hristos... cunoscut dinainte, în adevăr, mai înainte de întemeierea lumii“ (1 Petru 1.18-20).

Răspunsul la întrebarea cine este răscumpărătorul a fost dat nu de om, ci de Dumnezeu. Da, de la El a venit Cel trimis, Mijlocitorul pe care îl dorea Iov când striga: „Nu este între noi un mijlocitor care să-şi pună mâna peste amândoi“ (Iov 9.33). Dacă mijlocitorul poate să-şi pună mâna pe Dumnezeu şi pe om în acelaşi timp, trebuie deci să fie egal şi cu Dumnezeu şi cu omul.

Cine poate fi această persoană?

El este Persoana unică, fără asemănare în tot universul (Apoc. 5.2-5). El este omul care este tovarăşul Domnului oştirilor (Zaharia 13.7). el este Fiul etern care a devenit Fiul Omului.

Dacă El n-ar fi devenit om, n-ar fi putut reprezenta pe om, să-i poarte păcatele şi judecate, în locul lui. Dacă El ar fi fost cu ceva mai puţin decât Tatăl, n-ar fi putut satisface cerinţele Lui drepte.

Hristos, deci, este singurul Răscumpărător. Dar putea El să ne răscumpere prin viaţa Sa, prin învăţăturile şi minunile Sale? Sau era nevoie de altceva? Aceasta ne conduce la un punct foarte important:

7. Sângele

Cuvântul „sânge“ are un loc deosebit de important în Biblie, unde este menţionat de 427 de ori. Atât Vechiul, cât şi Noul Testament ne învaţă că nu poate fi ispăşire fără sânge. Nu este vorba de sângele care aleargă prin vene, ci de sângele vărsat. „Şi fără vărsare de sânge nu este iertare“ (Evrei 9.22).

Printre cele mai importante capitole care vorbesc despre acest subiect este Exod 12. El ne spune despre noaptea când poporul lui Dumnezeu a părăsit casa robiei în Egipt, după ce au înjunghiat mielul de Paşte. Ce a cerut Dumnezeu de la poporul Său pentru ca cel întâi născut dintre fiii lor să fie cruţat? El le-a spus: „Să-şi ia fiecare un miel... fără cusur... şi toată mulţimea adunării ... să-l înjunghie. Şi să ia din sânge şi să pună pe amândoi uşorii uşii şi pe pragul de sus... Şi sângele vă va fi semn pe casele în care sunteţi; şi Eu voi vedea sângele şi voi trece peste voi“. Deci, ce anume i-a salvat de la moarte în noaptea aceea? Răspunsul este: sângele. Dumnezeu nu le-a cerut să facă liste cu fapte bune de-ale lor cu practici religioase, şi să le pună pe uşorii uşii. Mântuirea nu este prin astfel de fapte, ci: „Eu voi vedea sângele şi voi trece peste voi“.

Un evreu care s-a întors la Dumnezeu istorisea cum a ajuns să-şi pună încrederea în Hristos:

M-am născut în Palestina acum 70 de ani. Am fost învăţăt din copilărie să citesc Tora şi obişnuiam să mă duc la sinagogi să învăţ doctrina iudaică de la rabini. De atunci am fost convins că religia noastră era cea adevărată. Când m-am făcut mare şi am început să citesc Tora pentru mine, am rămas surpsrins de un fapt pe care nimeni nu mi-l menţionase mai inainte. Este vorba de locul important pe care sângele îl are în toate rânduielile lui Dumnezeu, în toate cărţile divine ale Scripturii. Am citit capitolul 12 din Exod de mai multe ori. Deseori m-am oprit la Levitic 16 şi când am ajuns la Levitic 17 am rămas tulburat de un verset de care nu mai scăpam zi şi noapte: „sângele este cel care face ispăşire pentru suflet“ (vers.11). Înţelegeam că aveam nevoie de ispăşire – pentru că înăuntrul meu simţeam că sunt un păcătos, cu toată aparenţa mea religioasă. Şi chiar aici Tora precizează clar că ispăşirea este în sânge, şi în mine altceva. De unde să am parte de acest sânge?

Încurcat şi tulburat, am întrebat pe unul din cei mai renumiţi rabini. Mi-a spus că astăzi Dumnezeu este mâniat pe poporul Său. Templul – singurul loc unde se permitea să ne aducem jertfele – a fost dărâmat. De aceea, închinarea noastră este acum fără sânge. Când templul va fi rezidit, vom începe să aducem iar jertfe. Până atunci le înlocuim cu învăţătura Talmudului şi alte practici.

N-am fost satisfăcut cu acest răspuns. Cum se poate înlocui un astfel de subiect fundamental cu învăţăturile omeneşti? M-am dus la mulţi alţi învăţători, căutând un răspuns pentru întrebarea mea: Cum aş putea avea ispăşirea? Dar toate eforturile mele erau în zadar.

Când eram de 30 de ani am imigat în SUA. Eram încă apăsat şi neliniştit cu privire la păcatele mele. Într-o seară neuitată, pe când mă plimbam pe stradă, am văzut un semn referitor la o întâlnire pentru evrei. Curiozitatea m-a dus acolo, unde şi începuse adunarea. Îndată ce m-am aşezat pe un scaun, am auzit pe vorbitor spunând: „sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăţeşte pe orice păcat“ (I Ioan 1.7). Cuvântul „sânge“ mi-a atras atenţia. Era chiar ceea ce căutam de mulţi ani. Am ascultat cu atenţie pe cel care vorbea şi citea din epistola către Evrei 9.22: „şi fără vărsare de sânge nu este iertare“. Vorbitorul a început să explice cum jertfele din Vechiul Testament erau numai tipuri şi umbre ale Mielului: cunoscut înainte de întemeierea lumii, prin sângele căruia suntem răscumpăraţi (1 Petru 1.18-20). De asemenea, cum la împlinirea timpului, Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu ca să moară în locul nostru, şi cum scumpul său Fiu Şi-a vărsat sângele ca să ne răscumpere, şi cum El „a intrat odată pentru totdeauna în locurile sfinte, după ce a obţinut o răscumpărare enernă“ (Evrei 9.12).

A fost o seară hotărâtoare pentru acel om.

Sângele preţios a fost vărsat pentru păcătoşi ca noi. Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcut. Ai nevoie numai de atât să vii la Dumnezeu cu credinţă şi să te încrezi în Persoana lui Hristos care a murit pe cruce, ca să te bucuri de iertarea păcatelor şi de viaţa eternă.

8. Este dreaptă această învăţătură?

Da, ea este cu totul acceptabilă. De la început Dumnezeu a hotărât că moartea este plata păcatului. El i-a spus lui Adam: „În ziua în care vei mânca din el (din pomul cunoştinţei binelui şi răului) vei muri negreşit“ (Geneza 2.17). El a şi repetat aceste cuvinte după cădere, aşa cum citim în Ezechiel 18.4: „sufletul care păcătuieşte, acela va muri“. În Noul Testament, apostolul repetă această sentinţă: „Plata păcatului este

moartea“ (Rom. 6.23).

Cum să scăpăm de moarte? Cum ar putea păcătosul să fie iertat şi păcatele să-i fie iertate, dacă pedeapsa morţii nu este purtată de un altul care să-i fie substituire? Îşi poate Dumnezeu schimba cuvântul? Poate legea să fie schimbată? Poate Dumnezeu să acţioneze împotriva propriului Său cuvânt? Absolut imposibil!

Ţi se pare de neînţeles că putem avea viaţă spirituală prin moartea altuia în locul nostru?

Lucrul acesta nu este deloc neobişnuit.Gândeşte cum obţii şi menţii viaţa ta naturală.

Nu se hrăneşte această viaţă din moarte? Este ucis un animal sau o pasăre. Sângele îi este vărsat şi moare ca să-ţi dea ţie viaţă. Se pare că Dumnezeu în înţelepciunea Sa ne-a dat să experimentăm gândul acesta în viaţa de fiecare zi; viaţa noastră fizică se hrăneşte din moarte... şi din moarte izvorăşte viaţa. Este atunci de neînţeles că viaţa noastră spirituală este susţinută în acelaşi fel? Oare nu aceasta înţelegea Domnul când spunea iudeilor: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veţi mânca deci carnea Fiului Omului şi nu veţi bea din sângele Lui, nu aveţi viaţă în voi înşivă“ (Ioan 6.53)? el vroia să spună prin această expresie spirituală că, prin credinţa în El Însuşi care a murit pe cruce, când S-a dat pe Sine pentru păcătoşi şi Şi-a vărsat sângele Său scump pentru răscumpărarea lor, primim viaţa.

Da. Viaţa noastră fizică provine din moartea altuia. Aşa este şi viaţa noastră spirituală, deşi sunt şi diferenţe importante. Animalele nu mor de bunăvoie şi moartea lor nu are nimic a face cu ispăşirea. Dar Hristos a murit de bunăvoie şi moartea Lui a fost ispăşire pentru păcate. Totuşi, principiul rămâne acelaşi în viaţa naturală ca şi în cea spirituală. Noi dobândim viaţa prin moartea altuia.

Aceasta ne duce la cea din urmă parte a subiectului, adică:

9. Absoluta necesitate a ispăşirii

Este o întreită necesitate:

Întâi: pentru a restabili gloria lui Dumnezeu.

A doua: pentru a menţine dreptatea lui Dumnezeu.

A treia: pentru a dovedi iubirea lui Dumnezeu.

a) Absoluta necesitate a ispăşirii pentru a restabili gloria lui Dumnezeu

Pentru că păcatul este o ofensă îndreptată împotriva lui Dumnezeu cel Sfânt, semnificaţia lui devine infinită şi deci merită pedeapsă infinită. Ca ilustrare, gândeşte-te la un om care insultă pe un om obişnuit. Va fi pedepsit. Dar dacă acelaşi om insultă pe un om deosebit de însemnat, pe un împărat, va avea o pedeapsă cu atât mai mare pentru că persoana insultată are o poziţie mai înaltă. Dacă păcatul este îndreptat împotriva lui Dumnezeu, cât de aspră trebuie să fie pedeapsa! În cazul acesta, pedeapsa va fi nu numai mare pentru că ofensa este împotriva unei persoane importante, ci pedeapsa va fi fără limită pentru că ofensa este împotriva lui Dumnezeu, care este infinit. Dumnezeu poate pedepsi pe toţi păcătoşii, aruncându-i în iazul de foc, şi aşa va face cu toţi cei care nu cred în lucrarea Fiului pentru cei păcătoşi. Dar va face aceasta ca Dumnezeu să-Şi încalce drepturile şi să-Şi desconsidere gloria? Nu! A ţine pe păcătos în iad milioane de ani n-ar recompensa drepturile [Aceasta este raţiunea suferinţei eterne a păcătoşilor în iad. Ei nu pot reface drepturile lui Dumnezeu care sunt fără sfârşit (infinite) pentru că ei sunt limitaţi. De aceea, ei vor petrece eternitatea, care este fără sfârşit, în iad.] lui Dumnezeu.

Pentru aceasta a venit Hristos în lume. Deoarece El este Dumnezeu arătat în trup, El are o valoare infinită. Prin moartea [Repetăm aici ce am spus mai înainte când a fost vorba de Dumnezeirea lui Hristos, că umanitatea Sa (şi nu Dumnezeirea Sa) a murit. Dar este de notat că Dumnezeirea Sa şi umanitatea Sa nu s-au despărţit niciodată – chiar şi când El era pe cruce. Cineva a făcut pe drept această remarcă: „Dumnezeu n-a murit, deşi Cel care a murit pe cruce era Însuşi Dumnezeu“.] Sa, El a putut restabili gloria lui Dumnezeu care fusese umbrită de păcat.

Acesta este scopul principal al ispăşirii: să glorifice pe Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu trebuie să fie restabilită înainte de a căuta noi să avem ispăşire. Nevoia creaturii nu poate avea prioritate dincolo de gloria lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu poate fi glorificat fără moartea lui Hristos.

b. Absoluta necesitate a ispăşirii pentru a menţine dreptatea lui Dumnezeu

Mult timp în urmă Iov întreba: „Cum poate omul să fie drept înaintea lui Dumnezeu?“ (Iov 9.2). Ştia că Dumnezeu este îndurător şi plin de bunătate, dar de asemenea ştia că Dumnezeu este drept. În harul şi îndurarea Sa Dumnezeu doreşte să ierte pe păcătos, dar dreptatea Lui trebuie să-l condamne. Este ca o scenă de la tribunal. Acuzatorul cere pedeapsa maximă pentru cel învinuit că a încălcat principiile cereşti şi a păcătuit împotriva Creatorului său. De altă parte, apărătorul cere îndurare şi iertare pentru sărmanul acuzat pe drept. Acuzatorul şi apărătorul în cazul nostru sunt aceeaşi persoană. Caracterul pe care-l are Dumnezeu este îndurare şi dreptate în acelaşi timp, iubire şi sfinţenie unite în El. Caracterul drept al lui Dumnezeu refuză iertarea celui vinovat care caută îndurarea lui Dumnezeu, cu o singură excepţie: să fie pe un teren drept. Care anume?

Înţelepciunea lui Dumnezeu este arătată în găsirea celei mai minunate soluţii: Hristos a murit pentru păcătoşi pe cruce. Prin aceasta dreptatea lui Dumnezeu nu numai că permite iertarea celui vinovat, dar cere şi îndreptăţirea lui, pentru că drepturile Sale au fost pe deplin satisfăcute de un altul, un locţiitor. Ispăşirea făcută de Domnul Isus este deci singurul temei pe care dreptatea lui Dumnezeu se poate apropia de omul păcătos ca să-l binecuvânteze. Fără această ispăşire ar fi fost imposibil ca omul să primească binecuvântarea lui Dumnezeu.

În Hristos Cel răstignit, cele două principii opuse au fost împăcate. Aşa cum spunea psalmistul, „bunătatea şi adevărul s-au întâlnit, dreptatea şi pacea s-au sărutat“ (Psalm. 85.10).

Acum, atât îndurarea, cât şi dreptatea cer îndreptăţirea păcătosului vinovat care crede în Hristos, şi de aici avem versetele minunate care sunt ca un sumar al evangheliei: „fiind îndreptăţiţi fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispăşire, prin credinţa în sângele Lui... astfel încât El să fie drept şi să-l îndreptăţească pe acela care este din credinţa lui Isus“ (Romani 3.24-26).

c) Absoluta necesitate a ispăşirii pentru a dovedi iubirea lui Dumnezeu

Când am vorbit despre cel dintâi păcat (Geneza 3), am menţionat acuzaţia mincinoasă cuprinsă în cuvintele şarpelui:

* Dumnezeu este mincinos: v-a spus că dacă mâncaţi din el (din rodul pomului) veţi muri negreşit; adevărul este că nu veţi muri.

* Dumnezeu nu este cinstit: El v-a restrâns autoritatea pe care o aveţi asupra acestui pom, deşi voi sunteţi capul creaţiei.

* Dumnzeu nu este iubire. Dacă în adevăr v-ar fi iubit, nu v-ar lipsi de bucuria de a avea orice şi v-ar face să fiţi ca El.

Mâncând din rodul acelui pom şi dând şi soţului ei să mănânce, Eva a fost de acord cu toate aceste acuzaţii şi aceasta a fost o mare insultă adusă lui Dumnzeu înaintea întregii Sale creaţii.

De la început Dumnezeu ar fi putut dovedi că El este adevărul. Ar fi fost uşor pentru El să execute sentinţa asupra lui Adam şi Evei acolo şi atunci – dovedind înaintea tuturor cât este El de drept. Întreaga creaţie ar fi cunoscut că el este drept, pentru că păcatul şi fărădelegea s-ar fi sfârşit corect. Dar întrebarea ar fi rămas pentru totdeauna fără răspuns: Este Dumnezeu dragoste?

A fost buna plăcere a lui Dumnezeu să ofere jertfa încă din grădina Edenului şi a hotărât să aştepte 4000 de ani ca să dea răspuns acuzaţiilor lui Satan.

Cel care a oferit cea dintâi jertfă S-a oferit pe Sine Însuşi ca adevărata jertfă pe cruce! Şi Cel care a făcut haine din piele pentru om în grădină, a făcut prin Sine curăţirea păcatelor! Cel care a acoperit goliciunea omului cu mâinile Sale iubitoare în grădină, a devenit El Însuşi ispăşirea şi dreptatea noastră.

Apostolul Ioan spune despre Hristos: „Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului“ (1 Ioan 3.8). Iar în epistola către Evrei 9.26 se spune: „dar acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru înlăturarea păcatului prin jertfa Sa“.

La cruce vedem nu numai ura omului faţă de Dumnezeu, dovedită prin răstignirea Fiului Său; vedem şi judecata lui Dumnezeu asupra păcatului şi a păcatelor. De aceea, cerurile au fost închise şi întunericul înfricoşător a venit atunci asupra Lui. A fost străpuns de sabia dreptăţii divine. A strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Mat. 27.46). Pe cruce n-a fost nici cea mai mică licărire a îndurării lui Dunnezeu ca să pătrundă întunericul gros care Îl cuprinsese pe Cel care n-a cunoscut păcat, când a fost făcut păcat pentru noi.

Acolo, la cruce, Hristos a dat pe faţă minciuna Satanei. În grădină Satan spunea: „nicidecum nu veţi muri“. Dar când Hristos a murit pe cruce, a arătat cât de adevărate sunt cuvintele: „plata păcatului este moartea“ (Rom. 6.23). Şi la cruce Hristos a arătat dreptatea lui Dumnezeu. Deşi Cel care ne-a purtat păcatele a fost preaiubitul Său Fiu, totuşi El a purtat o judecată deplină. Ce cuvinte minunate sunt acestea rostite pe cruce: „S-a sfârşit!“

Celălalt lucru pe care l-a arătat crucea, care în alt fel nu s-ar fi putut revela, este că Dumnezeu este dragoste.

Este vreo altă dovadă a iubirii lui Dumnezeu asemănătoare crucii lui Hristos?

„Dumnezeu Îşi arată propria Lui dragoste faţă de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5.8).

„În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu faţă de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că el ne-a iubit şi L-a trimis pe Fiul Său ca ispăşire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4.9, 10).

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă“ (Ioan 3.16).

Da, ce minunată dragoste a dezvăluit Dumnezeu în crucea Fiului său Isus Hristos!

Dragostea aceasta divină este pentru tine, iubite cititor. Eşti gata s-o primeşti? Primeşte-o şi vei fi salvat, să n-ai parte de moartea eternă. Primeşte-o şi bucură-te de viaţa eternă.

„Cum vom scăpa dacă vom fi nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare?“ (Evrei 2.3)